

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 602

De strijd tegen de Speelholen

15 Cent

NIEUWE SERIE.

DE STRIJD TEGEN DE SPEELHOLEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Duboc.

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

EERSTE HOOFDSTUK

De stand van zaken

Onder de verschillende gebouwen aan het Victoria Embankment te Londen, de fraaie kade aan de Theems, mag voorzeker het gebouw van Scotland Yard zoal niet als het fraaiste, dan toch als een der merkwaardigste beschouwd worden.

Scotland Yard toch is het hoofdkwartier van de Engelse politie, waar alle draden, welke over het Verenigd Koninkrijk zijn gespannen, om misdadigers te achterhalen en onschadelijk te maken, samenkomen.

Het is een van rode bakstenen opgetrokken gebouw, dat met de verschillende erkers en torentjes enigszins de indruk wekt van een versterkte vesting uit de middeleeuwen, ofschoon het aan de andere kant ook weer volstrekt geen grimmige indruk maakt, iets wat men van een dergelijk gebouw met een dergelijke bestemming toch wel zou kunnen verwachten. In dit gebouw hebben de verschillende chefs van de verschillende diensten hun bureaus gevestigd en onder andere residenten daar ook the big four, zo ge-

noemd daar zij als de vier ambtenaren die het meeste gezag hebben, worden beschouwd.

Van deze vier ambtenaren, die allen de titel van hoofdinspecteur dragen en onder directe leiding staan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, welke dit dictatorschap weer heeft overgedragen aan de Lord-Mayor van Londen, is hoofdinspecteur Phileas Baxter zo niet de voornaamste dan toch zeker de meest gevreesde.

Hij had deze reputatie te danken aan verschillende eigenschappen, waarvan die van grote opvlieghendheid wel de voornaamste was. Bovendien was hij zeer eigenwijs en had hij een hoge dunk van zichzelf en zijn bekwaamheden, ofschoon deze laatsten zo groot niet waren en hij zeker de post van hoofdinspecteur nimmer zou hebben gekregen, wanneer daarbij niet verschillende factoren in het spel waren gekomen, die niets met bekwaamheid hebben te maken.

Engeland echter is het land der tradities en daar

Baxter reeds jaren lang hoofdinspecteur was, scheen het een traditie geworden te zijn, dat hij als chef optrad en bleek het niet te hinderen, dat het evenzeer een traditie was, dat hij telkens de grootste bokken schoot, soms wel met een vervaarlijk paar hoorns.

Wanneer men hem daarop wees, werd hij onveranderlijk woedend en uitte die woede op zodanige wijze, dat men er gewoonlijk genoeg van kreeg en van verder commentaar afzag. Wanneer men echter de moed had door te gaan, hem op kalme wijze op zijn tekortkomingen te wijzen, zonder zich door zijn uitbarstingen van woede uit het veld te laten slaan, dan eindigde de hoofdinspecteur er gewoonlijk mee met de vele goede dingen, die hij in de loop van zijn praktijk had verricht daarnaast te stellen, zodat men moest toegeven, dat de balans dan toch in zijn voordeel doorsloeg.

Maar één ding vergat de brave hoofdinspecteur daarbij te vermelden en wel dit éne feit dat, wanneer hij eens een goede slag geslagen had, dit gewoonlijk geschiedde met medewerking van een andere ambtenaar, die weliswaar niet zo'n hoge post bekleedde als hij, maar daartoe in veel hogere mate de bekwaamheid bezat.

Deze ambtenaar was inspecteur Marholm, die bij hem de post van particulier secretaris vervulde.

Marholm was niet altijd secretaris van de hoofdinspecteur geweest. Hij had zijn sporen verdiend in de afdeling recherche en was dan ook als detective geruime tijd de schrik geweest der boosdoeners van East End en een voorbeeld voor zijn collega's en ondergeschikten. Maar nadat het een paar maal gebeurd was, dat Marholm als inspecteur zijn hoofdinspecteur Baxter een mooie vangst voor de neus weggesnoept had, waarvoor hem openlijk hulde werd gebracht, had Baxter het raadzaam gevonden aan de activiteit van zijn inspecteur, die hem dreigde te overvleugelen, paal en perk te stellen.

Hij had daartoe het afdoende middel aangewend door Marholm aan de actieve dienst te onttrekken en tot zijn particulier secretaris te maken, waardoor hij niet alleen zijn doel bereikte, maar nog iets anders tevens, waar hij aanvankelijk niet aan gedacht had.

Wanneer zich namelijk moeilijke gevallen voordeden, hield hij altijd raad met zijn secretaris en deze met zijn veeljarige praktijk en zijn meer dan gezond verstand, dat veel sneller en helderder werkte dan dat van Baxter, wist voor de meeste zaken een oplos-

sing te vinden.

Baxter echter wachtte zich er wel voor dit ooit aan iemand te laten blijken zodat, wanneer hij een gunstig resultaat bereikte, dit altijd voor het oog van de buitenwereld geschiedde door de scherpzinnigheid van de hoofdinspecteur, die intussen dat succes te danken had aan zijn secretaris, inspecteur Marholm. Misschien vraagt de lezer zich af of Marholm dit dan niet bemerkte en het antwoord hierop moet bevestigend luiden. Het spreekt vanzelf dat Marholm dit bemerkte; hij had een veel te goed en vlug verstand, dan dat dit voor hem had verborgen kunnen blijven.

Aanvankelijk had hij er zich dan ook tegen verzet en op alle mogelijke manieren geprobeerd ontslagen te worden van de post, die hem reeds na korte tijd gruwelijk was gaan vervelen, terwijl hij er bovendien geen zin in had om zijn chef te laten pronken met de veren die hem niet toekwamen, maar hij had spoedig moeten ervaren, dat al zijn moeite tevergeefs was. Wat hij ook deed, Baxter hield hem als secretaris op zijn bureau en de bekwame detective-inspecteur scheen ertoe gedoemd te zijn zijn verdere leven als pennelikker op het bureau van de bulderbast Phileas Baxter te moeten slijten.

Marholm had zich echter in zekere zin toch schade-loos weten te stellen. Toen hij zag, dat al zijn pogingen om als secretaris ontslagen te worden, schipbreuk leden, bedacht hij iets anders en dit plan slaagde voortreffelijk. Hij had besloten zijn chef het leven zo onaangenaam mogelijk te maken.

In de eerste plaats deed hij wat hij wilde. Hij stoorde zich nergens aan en deed dingen met een vrijheid en brutaliteit, welke ieder ander de ongenade van zijn chef, ja zelfs zijn ontslag, op de hals had kunnen halen. Maar Marholm wist, dat hij het zo bont kon maken als hij wilde, zonder gevaar te lopen ontslagen te worden, nog erger, hij legde het er zelfs op aan om ontslagen te worden, in de hoop dat Baxter vandaag of morgen zijn geduld zou verliezen en hem zowel in figuurlijke als in letterlijke zin „eruit zou trappen”.

Maar behalve dit alles had hij nog iets anders bedacht, dat Baxter nog veel meer hinderde. Hij had namelijk al heel spoedig na zijn aanstelling als secretaris gemerkt, dat niets Baxter zo uit zijn humeur kon brengen dan het noemen van de naam van John Raffles, de gentleman-inbreker, de meester-dief, die wegens zijn onvindbaarheid door de politie „de Grote Onbekende” werd genoemd. Alleen het horen van

die naam bracht Baxter vaak buiten zichzelf van woede; hij wond er zich gewoonlijk gruwelijk over op en niet zelden gebeurde het, dat Baxter na zo'n uitval van woede de rest van die dag ongeschikt was om zijn post te blijven waarnemen.

Marholm wist dat en maakte er een behoorlijk misbruik van. Telkens als hij maar even de kans schoon zag, noemde hij de naam Raffles, met de bekende gevolgen.

De woede van Baxter werd hoofdzakelijk opgewekt door het feit, dat de gentleman-inbreker voor hem onbereikbaar was en . . . bleef. Hij kon die knappe geniale man niet ontdekken of achterhalen, hoeveel pogingen hij daartoe ook in het werk stelde.

De enige, die het misschien wél had gekund of in ieder geval het de meester-dief zeer lastig had kunnen maken, was Marholm, maar deze had van de Grote Onbekende een studie gemaakt en had spoedig uitgevonden, dat Raffles eigenlijk geen misdadiger was in de gewone zin van het woord. Hij had ontdekt dat Raffles weliswaar tegen de wet in handelde, maar dat hij dit alleen deed, omdat diezelfde wet niet bij machte was de grote misdadigers, welke zó voorzichtig te werk gingen, dat zij de mazen ontsnapten, te achterhalen. Raffles nu zorgde ervoor dat die gewetenloze bedriegers, uitzuigers en woekeraars toch hun gerechte straf niet ontgingen en dat was voor Marholm aanleiding om Raffles niet als een misdadiger te achtervolgen, maar hem veeleer als een weldoener der mensheid te beschouwen.

Tengevolge van deze opvatting bereikte Marholm een tweeledig doel. In de eerste plaats kon hij Raffles daardoor vrijwaren van een arrestatie, terwijl hij tevens Baxter elke keer tot wanhoop en vertwijfeling kon brengen. Nog erger, vaak ging hij zelfs zó ver, dat hij Raffles een handje meehielp, alleen maar om zijn chef onaangenaam te zijn.

Het is niet zeker, dat Baxter dit wist of zelfs maar vermoedde, ofschoon hij toch niet zo stom was of hij zag wel in, dat zijn secretaris met hem deed wat hij wilde. Hierdoor waren vaak heftige scènes het gevolg, waarbij de hoofdinspecteur en de inspecteur vochten als kat en hond.

Op het bureau van Scotland Yard was dit reeds lang bekend en de detectives en sergeants hadden vaak de grootste pret als die twee elkaar weer eens in het haar zaten.

Baxter had ook vaak getracht tegenover de trucs van Marholm er een van hem te stellen en had al het mogelijke bedacht om iets te vinden, waarvoor Mar-

holm bijzonder gevoelig was, zonder daarin echter te slagen. Het enige, wat hij had kunnen bereiken was een scheldnaam, die dan ook inderdaad ingang vond en waarbij de korte, dikke Marholm spoedig bij misdadigers zowel als bij zijn collega's en minderen bekend stond.

Baxter noemde hem de „vlo" en niet geheel en al ten onrechte.

Evenals dit insect het mensdom veel last bezorgt, zo was ook Marholm de kwelgeest van de misdadigerswereld, terwijl hij bovendien door zijn gestalte en grote beweeglijkheid ook in uiterlijk veel op een vlo geleek.

In het begin had Marholm zich dan ook tot grote voldoening van Baxter over deze naam geërgerd, maar spoedig had het gezonde verstand van de „vlo" de overwinning behaald. Hij had zich die naam laten aanleunen en telkens als Baxter hem daarmee weer eens duchtig had gedacht te plagen, vond de vlo tot wanhoop van de hoofdinspecteur weer wat anders uit, waarmee hij zijn chef op stang kon jagen, die zich daarover steeds veel meer opwond.

Aldus was de stand van zaken op het tijdstip waarop dit verhaal aanvangt.

TWEEDE HOOFDSTUK

Het verzoek om verlof

Toen inspecteur-secretaris Marholm op zekere ochtend op het bureau van Scotland Yard kwam, was natuurlijk, zoals gewoonlijk, van de hoofdinspecteur van politie niets te zien.

„Des te beter!" dacht de „vlo", liet zich door de dienstdoende agent van politie zijn koffie brengen, stak zijn pijp op en ontvouwde de „Times", waarvan de lectuur hem iedere morgen het genot van zijn ontbijt nog verhoogde.

Marholm kon misschien vijf minuten gelezen hebben, toen hij plotseling begon te lachen.

Hij schoof zijn stoel wat dichterbij het venster, opdat het licht beter op zijn courant zou vallen en las het volgende artikel, dat blijkbaar door de criminele verslaggever was geschreven en van kennis van zaken getuigde.

Het was opgenomen onder Stadsnieuws en luidde als volgt:

„De couranten hebben in de laatste tijd dikwijls ge-

legenheid gehad, om over de vele speelholen te schrijven, die zich hier ter stede bevinden.

Het is hoog tijd geworden, dat de politie zich nu eens ernstig gaat bemoeien met dergelijke inrichtingen die meestal bezocht worden door lieden, die het licht schuwen. Het is haar plicht om niets kwaads vermoedende provincialen en minderjarige jongelingen, die zich aan het geld van hun ouders of van hun chefs vergrepen hebben, ervoor te behoeden, dat zij tot de laatste penny uitgeschud worden.

Pas voor enige dagen nog is in een dezer hollen, die in een voorname buurt in het West-End gevestigd is, een grondeigenaar uit Zuid-Wales, die voor zaken enige dagen in de hoofdstad verkeerde, al zijn geld kwijt geraakt.

Wij twifelen er geenszins aan, of deze mededeling is voldoende om de hoofdinspecteur van politie onder wiens rayon deze tak van dienst ressorteert, en wij menen te moeten aannemen, dat het hoofdinspecteur Baxter is, aanleiding te geven om met alle kracht op te treden tegen zulke, voor het algemeen welzijn gevaarlijke, instellingen en er zoveel mogelijk voor te zorgen, dat zulke spelers zo spoedig mogelijk achter de tralies van Scotland Yard gebracht worden." De „vlo" las dit artikel enige keren met veel genoegen. Daarna dronk hij zijn koffie, rookte zijn pijp leeg en legde de „Times" naast zich neer om met zijn werkzaamheden, het schrijven van processen-verbaal, beantwoorden van brieven, bijhouden van boeken en kaartstelsel enz., met tegenzin te beginnen.

Marholm was in zijn werk – het ontwerp van een nieuwe regeling voor het verkeer met automobielen in de straten van Londen – zó verdiept, dat hij niet eens bemerkte, dat hoofdinspecteur Baxter het bureau binnenkwam, zijn overjas uittrok en voor het schrijfbureau ging zitten.

Baxter leed niet aan overmaat van beleefdheid, vooral niet wanneer hij, zoals die dag, met zijn verkeerde been uit bed was gestapt. Hij oordeelde het niet nodig zijn trouwe secretaris goedemorgen te wensen, iets waarvan deze zich echter al heel weinig aantrok. Hij was aan een dergelijke handelwijze wel gewend en ging kalm door met schrijven, zonder dat hij zelfs ook maar even opkeek.

Pas het openmaken der couverts en het lezen der brieven, iets, dat altijd het begin der werkzaamheden van de hoofdinspecteur was, gaf Marholm aanleiding om zijn chef „Good Morning" te wensen. Baxter gaf binnensmonds een onverstaanbaar ant-

woord en bleef met zijn bezigheden voortgaan.

De beide mannen, die gewoonlijk op voet van gewapende vrede tegenover elkander stonden, werkten een poos zwijgend door, totdat Baxter ook het laatste stuk gelezen had en een sigaar opstak, om wat uit te rusten van zijn moeilijk werk.

Hij scheen die dag in een tamelijk goede luim te zijn, want hij vloekte niet, zoals hij anders gewoonlijk iedere morgen deed.

„Des te beter," dacht de „vlo"; „nu kan ik hem zeker heden gemakkelijker ertoe overhalen om aan mijn verlangen te voldoen."

Terwijl de „vlo" in gedachten in zijn voornemen verdiept was, keerde Baxter zijn stoel om, zodat zijn gezicht naar de secretaris gewend was.

„Nu kun je mij de courant voorlezen, Marholm," zei hij, nam een gemakkelijke houding aan en sloeg het ene been over het andere.

„Je moet niet altijd wachten totdat ik je iets beveel, en je weet, dat ik er geen zin in heb om mij steeds te ergeren aan de artikelen die in de Londense couranten voorkomen.

Ik heb je al eens gezegd, dat ik zelf geen krant meer wil aanraken en dat je mij het algemene nieuws uit de bladen moet voorlezen. Ik moet dat niet elke ochtend behoeven te zeggen.

Ik vind, al zeg ik het zelf, dat het een zeer goed idee van mij was, toen ik je voor vier weken opdroeg om mij iedere morgen slechts *datgene* uit de couranten voor te lezen, wat inderdaad van belang is en ons in dienstzaken te pas kan komen.

Wij winnen daardoor niet alleen tijd, maar blijven ook behoorlijk op de hoogte van hetgeen ons belang inboezemt, bovendien kan ik mijn gelofte houden om nooit weer een van die vuile dagbladen in handen te nemen."

Ten einde zijn chef in een goed humeur te houden, gaf de „vlo" ten antwoord:

„U hebt inderdaad gelijk, inspecteur. Het is een zeer goed idee. U ziet immers ook wel dat, sedert wij iedere dag geregeld een goed overzicht hebben, de dienst bij ons veel beter geregeld is dan vroeger."

Marholm scheen zich echter vergist te hebben, want hij zag tot zijn verbazing, dat het gezicht van zijn chef betrok, en dat de weer opgekomen puist op zijn neus vuurrood werd.

„Ik ontzeg je als mijn ondergeschikte het recht om hier kritiek uit te oefenen omtrent de dienst in het hoofdbureau van politie.

Ook in de afdeling waarvan ik de chef ben, liep

vroeger alles als van een leien dakje. Onthoud dat!" zei Baxter kortaf.

Hij tastte uit gewoonte in zijn vestzak om zijn spiegelje daaruit te halen, waarin hij iedere dag zijn niet met overvloedig mannelijk schoon gesierd gelaat enige keren bekeek.

Maar de glimlach van de „vlo" herinnerde er hem nog vroegtijdig aan, dat Raffles hem eerst onlangs, met zijn schoonheidsmasker, aan de spot van geheel Londen had prijsgegeven.

Nog woedend over die gemene streek, stak hij de spiegel spoedig weer in zijn zak en riep:

„Blijf daar toch niet zo onnozel zitten en kijk mij niet zo onafgebroken aan, maar lees mij de courant voor. Ik heb hier wel iets anders te doen dan de tijd te verbeuzelen!"

Marholm haalde zijn schouders op, nam de „Times" ter hand en begon te lezen.

Hij las alles voor wat in de courant stond, zelfs ook de advertenties, maar het artikel waarin sprake was van de speelholen, sloeg hij over.

Dat was natuurlijk juist het tegenovergestelde van hetgeen van hem verlangd werd, daar dit juist verschillende dingen bevatte, waarvan Baxter, die er zelfs met name in genoemd werd, moest kennis nemen, maar Marholm zweeg erover om verschillende redenen, want hij veronderstelde, dat hij daarmee zijn chef eerstdaags wel weer eens duchtig zou kunnen ergeren. Als hem dan later het verwijt zou worden gedaan, dat hij van dat artikel geen melding had gemaakt, zou hij tot zijn verontschuldiging kunnen aanvoeren, dat hij meende dat zijn chef er in de eerste plaats geen kennis van zou willen nemen, omdat er een hatelijkheid aan zijn adres in stond en ook zou hij het kunnen doen voorkomen, dat hij het artikel eenvoudig over het hoofd had gezien.

De hoofdinspecteur kwam dus niets te weten over hetgeen de Times over hem en over de speelholen had geschreven.

Baxter had reeds zijn tweede sigaar opgestoken en toen de „vlo" eindelijk zweeg en de courant neerlegde vroeg hij:

„Is dat alles?"

Toen Marholm een toestemmend antwoord gaf, zei hij:

„Ik begrijp inderdaad niet, dat de Engelsen zo trots zijn op hun pers en dat zij menen dat de Londense couranten even hoog staan als die in New-York.

Ik heb geen enkele keer, terwijl jij mij hebt voorgelezen, iets behoeven te noteren.

Je ziet dus wel dat ik gelijk had, toen ik beweerde, dat de pers, als medewerkster van de politie, geen waarde bezit."

„De oorzaak daarvan, inspecteur," gaf de „vlo" ten antwoord, „is dat wij hier in Scotland Yard, sedert gij hier chef zijt, veel eerder berichten ontvangen over misdaden dan de redacteuren en journalisten van de grote bladen.

Daaraan is het ook toe te schrijven, dat wij in het algemeen weinig nieuws en belangrijks te weten komen door middel van de couranten."

Dit scheen Baxter genoeg te doen, want hij antwoordde:

„Het is weliswaar gevaarlijk ondergeschikte beambten zoals jij bent in de hoogte te steken, maar niet tegenstaande dat moet ik bekennen, dat jij je zeer veel verbeterd hebt sedert je niet meer als detective in de nachtlouken rondzwerft, maar je aan mijn leiding hebt onderworpen.

Als je nog een paar jaar onder mij gewerkt hebt, dan zul je eens zien, dat er op den duur nog een degelijk, bruikbaar mens van je wordt."

„Bekrompen idioot," dacht de „vlo", „als je zelfs niet te dom was om te sterven, dan hadden wij je al lang begraven."

Hij zei dit echter niet, doch begon toestemmend te glimlachen en antwoordde:

„Ik bemerk nu reeds dikwijls zelf dat ik bruikbaarder word, mijnheer de inspecteur. Want er zijn nu en dan ogenblikken, waarin ik ondervind hoeveel ik aan u te danken heb."

„Waarlijk, Marholm, dat doet mij genoeg!" zei Baxter, die glansde van trots en verwaandheid. En vervolgens een hoge borst opzettend, voegde hij daaraan toe: „Ik hoop dat je dat nooit zult vergeten."

„Ik zal dat nooit vergeten, inspecteur," antwoordde de „vlo".

De tijd scheen nu voor Marholm gekomen om te zeggen, wat hem op het hart lag en daarom zei hij: „Mijnheer de inspecteur, daar u mij heden zoveel welwillendheid betoond hebt, zou ik u gaarne iets willen verzoeken."

Marholm keek bij deze woorden de hoofdinspecteur aan, op wiens gelaat men kon bemerken, dat hij nieuwsgierig was en nog voordat zijn chef hem in de rede kon vallen, zei Marholm:

„Ik wilde u namelijk verzoeken om mij voor vandaag verlof te geven."

Baxters vriendelijk gezicht veranderde in een ogen-

blik.

Hij scheen nu weer de geweldige van Scotland Yard en antwoordde kortaf:

„Het is onbehoorlijk van een ondergeschikte, wanneer hij van de goedheid van zijn chef misbruik wil maken.

Je weet wel, dat je in dienst van de koning bent en tot drie uur des namiddags hier in het hoofdbureau aanwezig moet zijn.

Na die tijd ben je een particulier persoon en kun je doen of laten wat je wilt.”

Maar Marholm liet zich daardoor niet afschrikken, want hij wist reeds vooraf, dat het hem moeite zou kosten het gevraagde verlof van Baxter te krijgen. Hij verloor de wellevendheid echter niet uit het oog, toen hij antwoordde:

„Zeker, inspecteur, ik weet heel goed, welke plichten aan mijn betrekking verbonden zijn en ik zal de laatste zijn die dit niet in het oog houdt.

U weet ook wel, dat ik nog nooit om verlof gevraagd heb, vóórdat ik daarop recht had en ik verzeker u, dat het heden voor de eerste en voor de laatste maal gebeurt.”

Baxter was opgestaan en liep met de handen op de rug het vertrek op en neer.

Plotseling bleef hij voor Marholm staan en vroeg: „Waarom wil je juist heden verlof hebben?”

„Omdat mijn vrouw en kinderen hedenavond voor enige weken naar familieleden in de provincie gaan, om daar enige tijd uit te rusten. Wij zijn daarom van plan heden met een boot een klein uitstapje langs de Theems te maken, opdat wij, voordat mijn vrouw met de kinderen vertrekt, nog een paar uur bij elkander kunnen zijn.”

Baxter had zijn wandeling door het vertrek weer hervat en toen Marholm eindelijk zweeg, haalde hij de schouders op en zei spottend:

„Een boottocht op de Theems, enige weken rust, voor vrouw en kinderen, dat is prachtig!

Je wilt je iets veroorloven, wat de eenvoudige secretaris van politie niet, maar wel aan de Lord-Mayor van Londen toekomt.”

Hij bleef weer voor Marholm staan en riep met buitengewone heftigheid:

„Mijnheer! Je bent ondergeschikt beampte, met een jaarlijks inkomen van 150 pond sterling en dus geen Indische Nabob.

Je moet de tering naar de nering zetten en geen kostbare uitstapjes en wekenlange rustkuren op touw zetten! Onthoud dat!”

Dát was de „vlo” toch te erg.

Rood van woede sprong hij op en zei:

„Dat gaat u niets aan, mijnheer de inspecteur. U hebt met mijn privé-zaken *niets* uit te staan.

Als ik mijn vrouw en kinderen naar buiten stuur, dan wil ik dat zo vaak en zo lang doen als het mij belieft en de duivel mag ieder halen, die mij in dat opzicht de wet wil voorschrijven. Dat moet u maar onthouden!

Overigens wil ik nu geen verlof meer hebben!”

Maar nu werd Baxter woedend.

„Wat is dat voor een onbeschaamde taal tegenover mij!” riep hij uit, „ik zal je wegens insubordinatie aanklagen en ervoor zorgen, dat je dadelijk wordt weggejaagd. Dan kun je, wat mij betreft, voor je hele leven naar buiten gaan en je daar als varkenshoeder verhuren.”

De „vlo” was weer gaan zitten en stak onverschillig zijn pijp op.

„Daarmee bewijst u mij een dienst,” zei hij spottend, „want ik moet u eerlijk zeggen, dat het iemand op den duur toch al moeilijk valt, gedwongen te zijn om er zich steeds over te moeten ergeren, wanneer men ziet, dat u steeds bezig bent om de politie, bij al de inwoners van Londen, bespottelijk te maken; vooral door Raffles bent u, en de hele politie, het mikpunt geworden van de grootste spotternijen.”

Baxter, die zich nu niet meer beheersen kon, sprong op Marholm af en greep hem bij de keel, alsof hij hem wilde wurgen.

Marholm beproefde tevergeefs zich los te maken; de inspecteur bleef hem vasthouden.

Zoedoende bleef er voor Marholm niets anders over dan zich zoveel mogelijk te verweren.

Hij pakte zijn chef beet, lichtte hem een beentje en in een ommezien lagen beiden op de grond en begonnen te vechten, waarbij de inspecteur het onderspit moest delven.

Want ofschoon hij meer dan een hoofd groter was dan zijn secretaris, was hij toch niet in staat zijn kleine tegenstander te overmeesteren.

Plotseling echter sprongen beiden overeind, liepen naar de deur, trokken die open en riepen, terwijl de een met zijn vinger naar de ander wees, tot de agenten:

„Bestel een wagen van het krankzinnigengesticht en breng de man daarheen. Hij is gek geworden!”

De agenten bleven echter bedaard staan, want zij wisten precies, wat zij er van denken moesten.

Zij keken naar hun beide chefs, wier haren verwil-

derd, wier kleren bevuild, wier boorden en dassen gescheurd waren en daarna keken zij plotseling naar de puist, die de neus van Baxter versierde.

Deze puist was in het vuur van het gevecht nog meer opgezwollen en bont en blauw geworden.

De inspecteur zag er zó komisch uit, dat de manschappen plotseling allen begonnen te lachen en onafgebroken naar de neus van hun chef keken.

Dat was Baxter te veel.

Zonder aan discipline te denken, gaf hij, om hem te kunnen passeren, zijn secretaris een stomp, zodat Marholm tussen de lachende agenten viel.

Daarna ging Baxter naar zijn kamer terug, nam zijn hoed en jas van de haak en stormde als een wild geworden stier langs de agenten het bureau uit.

Gedurende een ogenblik was alles stil. De agenten keken elkander verbluft aan. Zoiets hadden zij niet verwacht.

Zij konden wel vermoeden, dat er de volgende dag een geducht onweer in het bureau zou uitbreken en dat zij door hun chef gestraft zouden worden.

Daardoor was hun vrolijkheid plotseling geheel verdwenen.

Alleen Marholm was nu weer kalm.

Hij borstelde het vuil van zijn kleren, schikte zijn boord en das weer recht en zei lachend:

„Nu ga ik de boottocht op de Theems tóch maken!”
Daarna trok hij zijn jas aan, zette zijn hoed op en verliet vergenoegd het bureau.

Ook de agenten namen de dag vrij. De een na de ander verlieten zij het hoofdbureau, om zich door een glas ale te versterken voor de volgende moeilijke dag en voor het ongenoegen van Baxter.

DERDE HOOFDSTUK

In de Westminster-Club

De avondmist hing reeds over de Theems, toen op de eerste etage van een voornamen, aan het Hydepark grenzende villa, het licht der elektrische gloeilampen ontstoken werd.

Hier was de Westminster-Club gevestigd. De villa behoorde aan de president van de club, een zekere Lord Darrington, die schatrijk was.

Hij bezat in Schotland een groot landgoed, waarop hij de Prins van Wales dikwijls als gast nodigde. Er werden dan vossejachten georganiseerd, waarvan

de prins een hartstochtelijk liefhebber was en het gerucht ging, dat uit de weelde, welke ten toon werd gespreid aan de diners, wanneer die vossejachten waren afgelopen, duidelijk bleek, dat Lord Darrington veel en veel rijker was dan de gehele vorstelijke familie tezamen.

Dit belette Lord Darrington echter niet om een zeer beminnelijk man te zijn en, zoals een goed Engelsman betaamt, lid te zijn van een club, waar hij het grootste gedeelte van zijn tijd doorbracht.

De club bestond slechts uit twaalf leden, terwijl vaak de voornaamste personen uit het ganse Britse Koninkrijk werden geïntroduceerd.

Ook Raffles was lid van de club dezer uitverkorenen; hij was daarin voor enige jaren opgenomen onder de naam van de Schotse „Lord Douglas-Eastborn”.

Het was gewoonte, dat de Westminster-Club eens in de maand, op een bepaalde dag, gasten ontving, die natuurlijk ook van de voornaamste families uit het land afkomstig waren.

De overige avonden van de Club waren alleen voor de leden bestemd en nooit kwam er dan een vreemdeling in de kostbare vertrekken van de prachtige villa aan Park Lane.

Heden was het weer ontvangdag.

In de vestibule, waar een prachtige, in gouden lijst gevatte spiegel hing, bevond zich een tweede vleugel deur, die naar de Clubzaal leidde.

In de bestuurskamer stond een grote zware eikehouten tafel, waaromheen twaalf leuningstoelen stonden. De tafel was bedekt met een fraai, dik, groen lakens kleed, waarvan zware zijden kwasten afhingen. Midden op de tafel stond een koperen monumentale inktkoker, terwijl op de plaats van de voorzitter een prachtige ebbenhouten, met zilver ingelegde voorzittershamer lag.

Twee plaatsen van hem af, aan de linkerzijde, lag een zwartleren map, welke gebruikt werd door de secretaris wanneer er vergaderingen waren.

De wanden liepen boogvormig naar het plafond toe, zodat het was alsof men in een soort koepel zat, hetgeen een bijzonder eigenaardig effect maakte. Deze wanden waren gedeeltelijk met donker slavonisch eikehout beschoten en verder met goudleder behangen, hetgeen een zeer voornamen indruk maakte, welke nog versterkt werd door de kostbare parketvloer, welke als een spiegel glansde. Een dik, fel gekleurd Turks tapijt bedekte deze vloer gedeeltelijk en dempte elke voetstap.

Aan de muren hingen de portretten van de gestorven leden der Club, die nu reeds tweehonderd jaar bestond.

Deze bestuurskamer deed eigenlijk slechts dienst bij bijzondere gebeurtenissen, als de leden somtijds eens wegens belangrijke zaken bijeen moesten komen.

Dan plaatsten de twaalf heren zich rondom de grote, eikehouten tafel en leidde de president de vergaderingen.

Dan werden er dikwijls woorden geuit, die getuigden van zulk een welsprekendheid, als men nauwelijks in het parlement te horen kreeg en de gelegenheid tot zulke ernstige debatten had vaker plaats dan men oppervlakkig zou denken.

Het was namelijk een gewoonte in de Westminster-Club dat de Koning van Engeland ere-voorzitter was en dikwijls, als de Koning bij zijn ministers de gewenste raadgevingen niet kon vinden, dan herinnerde Zijne Majesteit zich, dat hij lid van die Westminster-Club was en dat daar een twaalfstal mannen aanwezig waren, die rijk aan ondervinding waren en die hem gaarne met hun raad wilden dienen.

Aan dit vertrek grensde de bibliotheek, waarin men gewoon was minder vormelijk bijeen te komen.

Deze bibliotheek was zeer comfortabel ingericht. Op een kleine tafel lagen altijd de nieuwste tijdschriften en sportbladen.

Tegenover de deur stond een boekenkast van echt cederhout, waarin meer dan tweeduizend kostbare boeken, eigendommen van de Club, stonden gerangschikt.

Een groot schrijfbureau, prachtige fauteuils en Franse tabouretten stonden in het vertrek verspreid.

In de aangrenzende speelzaal vond men koffieserviezen, flessen, glazen, kristallen karaffen en zilveren wijnkoelers.

In het midden van de daarnaast liggende speelzaal stond de grote, met groen laken overtrokken speel-tafel en daaromheen de eveneens met groen laken overtrokken stoelen.

Des avonds werd deze zaal door verscheidene kronen verlicht die boven de speeltafel hingen en een schitterend licht verspreidden.

Op deze ontvangavond die, zoals gezegd, slechts eens in de maand plaatsvond, zag men in de Club een aantal bezoekers, heren en dames, die allen in elegante toiletten verschenen waren: De heren in rok of smoking, de dames in gedecolleteerde toiletten. De vleugeldeuren, die van het ene vertrek naar het andere leidden, stonden open, zodat de vertrekkende

in één liepen en een prachtige aanblik boden vol ongemene schittering.

Het was reeds laat in de avond.

Het glinsterde en fonkelde in de zalen van briljanten en robijnen en smaragden, die sprankelden in het schijnsel der elektrische lichten.

De blanke schouders der gedecolleteerde dames geleken wel gepolijst marmer.

Daartussen bewogen zich de elegante, slanke gestalten der heren, die van hun verlake laarzen tot aan de ridderorden in hun knoopsgaten, naar de allerlaatste smaak gekleed waren.

En over dit geheel lag een waas van voornaamheid, rijkdom en schoonheid.

Allen die gekomen waren om een der meest genotvolle avonden van de Westminster-Club in de villa van lord Darrington bij te wonen, behoorden tot die benijdenswaardige mensen, die als het ware onder een gelukkig gesternte geboren waren.

Lord Algernon Douglas-Eastborn, alias lord Lister, bijgenaamd John Raffles, de Grote Onbekende, stond met zijn vriend Charly Brand, die hij hedenavond geïntroduceerd had onder de naam van de Franse markies Alphonse de Trussard, en met een Engelse baronet in druk gesprek in een der nissen van de bibliotheek.

Toen hij zich omkeerde schrok hij even. Ofschoon Raffles zich in alle omstandigheden des levens voortreffelijk beheerste, scheen hij toch een onwillekeurige beweging te hebben gemaakt, een knippen met de ogen of een trekken met de wenkbrauwen, want Charly Brand, die zijn vriend en meester beter kende dan iemand ter wereld, ontging het niet en speurde even onmerkbaar om zich heen om de oorzaak van deze zeldzame gemoedsaandoening van zijn vriend te ontdekken. De baronet scheen het echter niet te hebben opgemerkt, want hij ging door met spreken en verhaalde van de Derby-wedrennen, waarbij een zijner paarden slechts een halslengte bij dat van de winnaar was achtergebleven.

Maar Charly Brand begreep, zoals gezegd, dadelijk, dat zijn meester en vriend iets onaangenaams had gezien, of dat er een onheil in aantocht was.

Hij keek lord Lister scherp aan. Deze wendde het hoofd af en streek met zijn hand over zijn linkermouw.

Dit was iets, wat zeker door niemand opgemerkt werd. Maar voor markies de Trussard was het een afgesproken teken.

De onrust van Raffles werd veroorzaakt door de

aanwezigheid van een heer, op wiens linkermouw zich een bijzonder teken bevond.

Brand luisterde ogenschijnlijk naar het verhaal over de Derby-wedrennen van de jonge baronet, maar keek intussen naar de kant, die Raffles hem door het geven van zijn kenteken had aangewezen.

En toen herkende hij dadelijk de persoon, wiens verschijning de Grote Onbekende enigszins ongerust had gemaakt; het was een heer van omstreeks vijftig jaar, wiens linkerborst met allerlei vreemde orde-tekens versierd was.

„Hé, daar is don Manuel di Terradera, de garnizoenscommandant van Buenos-Aires,” zei de jonge baronet eensklaps, die nu zijn verhaal over de Derby-wedrennen afbrak.

Brand hoorde de naam van de Spanjaard heden voor het eerst en kon niet begrijpen, waarom lord Lister de ontmoeting met deze hooggeplaatste officier zo onaangenaam vond.

Want hij wist niet, dat zijn vriend en meester, John Raffles, vroeger eens op zijn reis door Zuid-Amerika, in Buenos-Aires, een zijner geniaalste trucs had uitgehaald, waardoor niet alleen het Argentijnse leger bespottelijk werd gemaakt, maar waardoor tevens Don Terradera gevaar liep zijn positie en zijn eer te verliezen.

Met enige stappen was de magere Spanjaard bij de drie heren gekomen en groette de jonge baronet, die hij gedurende de twee maanden dat hij zich in Londen had opgehouden, dikwijls in gezelschappen en in de renbaan ontmoet had, met een vriendelijke handdruk.

Daarop wendde hij zich met een innemend lachje tot de beide andere heren.

Doch dit lachje verdween ogenblikkelijk, toen hij Raffles goed aankeek.

Het waren enige ogenblikken van zenuwachtige spanning, gedurende welke de een de ander met de blikken mat.

Het was alsof zij elkaars krachten taxeerden. Maar terwijl in de zwarte, kleine ogen van de Spanjaard dreiging lag, had lord Lister de ogen kalm opgeslagen.

Het scheen dat in de ogen van Raffles een hypnotische kracht lag, waaraan slechts weinig mensen op de duur weerstand konden bieden.

Want na enige ogenblikken sloeg Terradera zijn ogen neer en terwijl hij zich tot de baronet wendde, zei hij:

„Wilt u zo vriendelijk zijn, waarde Sir Evelyn Jam-

dyce, deze beide heren voor te stellen?”

„Met genoegen,” antwoordde de jonge Engelsman.

„Ik stel u voor, heren, Don Manuel di Terradera, garnizoenscommandant van Buenos-Aires – de markies Alphanse de Trussard – lord Algeron Douglas-Eastborn.”

Beide laatstgenoemde heren maakten een buiging, terwijl om de lippen van de Spanjaard een boosaardig lachje speelde.

Hij scheen een ogenblik te twifelen en te overleggen. Daarna zei hij langzaam, de klemtoon op ieder woord leggend:

„Ik geloof dat ik tegenover vicomte Henri de Rubeau sta!”

De Grote Onbekende wendde zich weer tot de jonge Engelsman en zei:

„Waarde Sir Evelyn, deze heer vergist zich. Ik verzoek u, zo vriendelijk te zijn, om mijn naam en titel nog eens langzaam te herhalen.”

Het spottend lachje, dat daarbij om zijn mond zweefde, scheen de Spanjaard zeer te irriteren.

Hij werd doodsbleek.

„Mijnheer de vicomte, ik vergis mij volstrekt niet,” zei hij op besliste toon. „Want onze ontmoeting, die voor twee jaar in de haven en in de militaire gevangenis van Buenos-Aires plaats had, was veel te eigenaardig en te interessant voor mij, om enige twijfel omtrent de identiteit van uw persoon te kunnen koesteren.”

De jonge baronet, die door deze woorden pijnlijk getroffen was, werd ongerust en keek vragend naar Charly Brand.

Deze haalde de schouders op; hij begreep er niets van.

Het gezicht van lord Lister verraadde niets van hetgeen er in hem omging. Onafgebroken hield hij zijn blikken op de Spanjaard gevestigd.

„Mag ik u verzoeken, Don Terradera, mij een nadere verklaring te geven?” vroeg hij beleefd.

„Zou dat inderdaad nog nodig zijn, vicomte de Rubeau?” vroeg deze. „Zijt ge dan vergeten, dat ge door een grote zwendel, waardoor ge de militaire autoriteiten van Buenos-Aires en van de voor de stad geankerde Braziliaanse oorlogsvloot, in de ergste mate hebt benadeeld, twee maanden lang in voorarrest in de gevangenis hebt gezeten en daarna op een raadselachtige manier zijt verdwenen om de stof van Zuid-Amerika van uw voeten te schudden?”

John Raffles bleef ook na het uitspreken dezer woorden nog altijd zeer kalm.

„Ik maak u er nog eens attent op, Don Terradera, dat ik lord Algernon Douglas-Eastborn, uit Schotland ben! De naam Vicomte de Rubeau hoor ik nu voor het eerst,” beweerde hij met nadruk.

De Spanjaard begon nu luidkeels te lachen.

„Ik wil gaarne geloven, dat er u zeer veel aan gelegen ligt deze naam, die ge destijds valselijk hebt aangenomen, nimmer weer te horen uitspreken.

Maar u moet mij toestaan, dat ik u de verzekering geef, u noch voor een Franse vicomte, noch voor een Schotse lord Douglas-Eastborn te houden.

Lieden van uw allooi wisselen hun namen even gemakkelijk als andere mensen een paar handschoenen.”

„Don Terradera, wat zegt u daar?” riep de jonge baronet uit.

„Het is ongehoord!” voegde markies De Trussard eraan toe.

„Ik geloof dat het tijd wordt, aan dit onderhoud en aan het gezelschap van deze heer een eind te maken,” zei John Raffles en riep een der bedienden.

„Vraag lord Darrington of ik hem een ogenblik spreken kan,” zei hij tot de bediende.

Deze boog en antwoordde:

„Zeer goed, uw lordschap!”

Binnen enige ogenblikken kwam de oude lord Darrington bij de heren en vroeg waarom men hem wenste te spreken.

De jonge baronet, die zeer boos was over het gedrag van de Spanjaard, vertelde de zaak met weinig woorden.

Lord Lister voegde daar nog bij:

„De beschuldigingen van Don Terradera zijn zó bespottelijk, dat het de moeite niet waard is daar nog één woord over te spreken. Ik geef mij de moeite niet ze te weerleggen.

Maar toch geloof ik, dat het niet in het voordeel van de Westminster-Club zou zijn, als het bekend werd, dat haar leden aan het gevaar bloot staan, door geïntroduceerde gasten verdacht gemaakt en beledigd te worden.”

Charly Brand voegde daar nog aan toe:

„Lord Darrington, ik moet bekennen, dat ik, met het oog op de goede naam, die uw Club heeft, nooit gedacht had, dat er zulk een scène zou kunnen voorvallen.”

De oude lord Darrington streek over zijn witte baard. Hij was zéér ernstig geworden en na enig denken zei hij tot de Spanjaard:

„Ik maak u er opmerkzaam op, Don Terradera, dat

u hier onze gast bent en dat ik, als president der Club, u dringend moet verzoeken de goede gewoonten die hier heersen, te respecteren.

Lord Douglas-Eastborn is een der voornaamste leden van de Westminster-Club en daarom is er voor mij geen wijfel aan, dat u zich in de persoon deerlijk hebt vergist.

Als ge er in het vervolg waarde aan hecht hier als gast toegelaten te worden, dan moet ik u uitdrukkelijk verzoeken om de reputatie van onze twaalf clubleden in ieder opzicht te respecteren.

Ik geloof dat u mij wel verstaan zult hebben.”

Hij maakte een lichte buiging en mengde zich weer onder de gasten, die van deze scène niets bemerkten hadden.

John Raffles nam nu zijn vriend Charly Brand onder de arm en zei:

„Kom, markies . . .”

En tot de baronet zei hij:

„Sir Evelyn, ik hoop u later op de avond nog te zien.”

Raffles en Brand gingen nu door de bibliotheek naar de grote speelzaal, waar reeds aanzienlijke bedragen op de groene tafel gedeponerd waren.

De Spanjaard keek hen met verbeten woede na.

Maar toen hij zich omkeerde om de Engelse baronet opheldering te geven en zijn gedrag te rechtvaardigen, zag hij, dat ook deze hem verlaten had.

Zo stond hij dan nu alleen tussen al deze mensen, die zorgeloos schertsten en lachten.

Hij kreeg plotseling het gevoel, dat hij niet meer in deze kring thuis behoorde en dat hij als het ware uit het gezelschap dezer voorname heren verdreven was als iemand die lichtvaardig de eer van anderen bezoedelde en in opspraak bracht.

Maar toch wist hij, dat alles wat hij aan zijn vijand verweten had, niet door hem verzonnen was; hij had er zijn vermogen, rang en naam wel op willen verwedden, dat hij zich in de persoon niet vergist had en stond nu toch als een uitgestoten en lastige vreemdeling hier in deze bibliotheek, zonder in staat te zijn daar iets tegen te kunnen doen.

„Duivels!” riep hij, toen hij naar de vestibule ging. Daar trok hij zijn jas aan, nam zijn hoed en stok en verliet, zonder op de onderdanige buiging van de portier te letten, de villa.

Maar de Schotse grondbezitter lord Douglas-Eastborn stond met markies De Trussard bij het venster van de speelzaal en keek naar de straat. Toen hij bemerkte, dat Don Manuel di Terradera in een

wagen stapte en wegreed, stak hij een sigaret op. Brand keek het vertrekkende rijtuig na, totdat het om de hoek was verdwenen.

Daarop wendde hij zich tot zijn vriend en vroeg: „Wil je mij nu niet zeggen, Edward, wat er met die Spanjaard en in de militaire gevangenis te Buenos-Aires is voorgevallen?”

Maar deze schudde lachend het hoofd.

„Je moet niet al te nieuwsgierig zijn, Charly. Ik denk dezelfde truc, die ik destijds in de hoofdstad van Brazilië heb uitgehaald, thans te Londen in praktijk te brengen en je weet immers wel, dat het nooit mijn gewoonte is geweest om vooruit over mijn plannen te spreken.”

Intussen werd het souper opgediend en werden de heren uitgenodigd aan tafel te komen. Uit de opgewekte gesprekken bleek, dat niemand der aanwezigen, behalve dan Lord Darrington, die echter zweeg, iets van het twistgesprek had opgemerkt en dat men niet eens erg had in de verdwijning van de Spanjaard, die met zijn rusteloze, donkere ogen al heel slecht paste in deze kring van Engelse gentlemen met hun blonde haren en blauwe of grijze ogen.

Het souper was zeer opgewekt en het was laat eer men van tafel opstond.

Daarna kwam men in de bibliotheekzaal bijeen, om daar nog een kop koffie te drinken, een sigaar of sigaret te roken en gezellig te praten.

Toevallig nam een der heren het laatste nummer van *de Times* ter hand en las, daar hij door het artikel over de speelholen getroffen werd, dit luid voor.

Enige der aanwezigen kenden de inhoud reeds, de meeste echter hadden het nog niet gelezen, zodat het niet te verwonderen was, dat zich daarover een breedvoerig gesprek ontstond.

„Hoofdinspecteur Baxter schijnt sedert enige tijd geheel ingeslapen te zijn,” beweerde de Duitse graaf Tramin, die zich omwille van een erfenis sedert zeven maanden te Londen ophield en daar in de eerste kringen verkeerde.

„Hij zal eerstdaags wel een geduchte uitbrander van de Lord-Mayor krijgen,” beweerde de jonge Engelse baronet, wiens paard bijna de Derby-prijs gewonnen had.

„Zeker,” zei Charly Brand, „ik vind, dat het hoog tijd wordt, dat de Londense politie eens maatregelen neemt om aan al deze speelholen een einde te maken.”

„Ik ben het geheel met u eens, waarde markies,” beweerde de oude lord Darrington, die juist bezig was

een sigaret op te steken.

„Als de politie niet spoedig handelend optreedt, zal het nog zó ver komen, dat het publiek niets meer om haar geeft en dan kunnen wij het nog beleven, dat zelfs de Westminster-Club met allerlei andere speelholen gelijk wordt gesteld.”

Deze opmerking gaf aanleiding tot allerlei kwinkslagen en anekdoten.

John Raffles schaarde zich aan de zijde van de oude lord Darrington en maakte de volgende opmerking:

„Ik vrees, mijne heren, dat u de zaak te licht opvat. Onze geachte president heeft geen ongelijk, als hij u het Engelse clubleven voorstelt op een niet zeer aangename wijze.

De Londense politie is zeer nalatig en ik weet slechts één middel om daarin verbetering te brengen.”

Van alle kanten bestormde men de spreker nu om dit onfeilbaar middel bekend te maken.

Maar evenals een toneelspeler, liet Raffles de spanning eerst haar toppunt bereiken, voordat hij zei:

„Men moet de hoofdinspecteur van politie, Baxter, trachten onder het oog te brengen dat het in deze om zijn eer gaat.”

Op de gezichten der aanwezigen kon men bemerken, dat zij de spreker nog niet begrepen hadden en daarom voegde deze er bij:

„Men moet de chef van Scotland Yard een bespottelijke rol laten spelen; want voor zover ik die man uit courante-artikelen ken, geloof ik zeker, dat spot het enige middel is om hem ertoe te brengen, dat hij met tact tegen de speelholen optreedt.”

De jonge baronet, die enige ogenblikken had nagedacht, zei eindelijk:

„Ik vrees, lord Eastborn, dat ge met uw voorstel geen gunstig resultaat zult bereiken, want te oordelen naar de zwelgpartijen, die hij zich thans in het hoofdbureau van politie veroorlooft, is de fameuze hoofdinspecteur thans weer verliefd geworden en daarom laat hij de dienst in de steek.”

Het luid gelach, dat van alle kanten op deze woorden volgde, bewees, dat de liefdesavonturen van Baxter de vrolijkheid van de inwoners van Londen steeds gaande maakten en tevens bleek daaruit, hoe algemeen bekend hij geworden was.

Ieder wist iets van hem te vertellen en daarom zal het niemand verwonderen, dat deze gesprekken zeer opgewekt waren en dat de hoofdinspecteur van Scotland Yard gedurende een uur de oorzaak van aller vrolijkheid was.

John Raffles verwierf dan ook aller bijval toen hij

zei:

„Mijne heren, ik heb een idee. Wij intellectuelen van Londen moeten ons de moeite getroosten de handen ineen te slaan en onze waarde hoofdinspecteur een lesje geven.

Wij moeten hem, wat men in de volksmond noemt, erin laten lopen, zodat hij het zich nog jaren later herinneren zal. Wij doen daarmee tevens een goed werk, want daardoor zal hij wel worden opgewekt om zijn werk wat beter te verrichten en zijn dienst niet zo schandelijk te verwaarlozen.”

„Uitstekend! Uitstekend!” riepen allen. „Laat ons nu eens horen wat gij met hem voor hebt!”

„Dat zal ik,” zei Raffles, „luister mijne heren!

Wij allen, die hier bijeen zijn, moeten gedurende veertien dagen het bij de strafwet verboden hazardspel spelen en wel in tegenwoordigheid van de hoofdinspecteur van politie, Phileas Baxter.

Wij moeten zelfs nog verder gaan en er Baxter toe trachten over te halen om mee te spelen.

Wij moeten het zó aanleggen, dat hij niet bemerkt, dat wij inderdaad spelen, maar hij moet menen, dat het slechts een komedie is en dat wij een voorstelling willen geven, hoe het toegaat in de beruchte speelholen.”

„Dat is onmogelijk, waarde lord,” zei Sir Evelyn.

„De hoofdinspecteur van politie is weliswaar een bekrompen man, maar zó dom als u meent, is hij toch niet.”

Lord Lister stoorde zich niet aan deze tegenspraak, maar antwoordde:

„Wij zijn het er dan toch over eens, dat de hoofdinspecteur zeer dom is en juist dat geeft mij de moed om mijn plan door te zetten. Ik herhaal het nog eens, dat wij veertien dagen lang, voor de ogen van Baxter, zeer hoog moeten spelen en ik ben ervan overtuigd, dat de hoofdinspecteur er gaarne aan zal deelnemen!”

Dit gaf aanleiding tot een algemeen gelach en de jonge baronet Sir Geoffrey Lancaster riep:

„Lord Douglas-Eastborn, ik zie u reeds sedert enige jaren voor een der verstandigste mannen van onze club aan, maar nu ben ik bereid om een weddenschap met u aan te gaan, dat de grap, die u met Baxter wilt uithalen, schipbreuk leidt!”

John Raffles begon weer te lachen en antwoordde:

„All right, Sir Geoffrey! Ik neem uw weddenschap aan. Om hoeveel zullen wij wedden?”

„Om 2000 pond sterling,” antwoordde de baronet.
„Stemt u daarin toe?”

„Wel zeker,” gaf lord Lister ten antwoord.

Overeenkomstig de Engelse gebruiken haalden de beide heren hun notitieboeken te voorschijn ten einde ieder een chèque van 2000 pond sterling in te vullen en tot na de afloop der weddenschap in handen te stellen van lord Darrington, de voorzitter der Club.

Deze nam ze in ontvangst en stak ze zorgvuldig in zijn portefeuille.

Thans kregen al de aanwezigen de beroemde Engelse wedkoorts. Er vormden zich twee partijen, de een voor de jonge baronet, de andere voor lord Douglas-Eastborn.

Deze partijen gingen nu onder elkander aan het wedden, wie van de beide heren winnen zou; allen waren opgewonden, het ging om hoge bedragen, chèques werden ingevuld, in één woord, het ging er toe, alsof men zich op een effectenbeurs bevond.

En de opgewondenheid bedaarde eerst, toen de oude Lord Darrington aan Raffles vroeg:

„Zoudt u ons nu ook niet willen zeggen, waarde lord, op welke wijze u de weddenschap denkt te winnen?”

Allen keken met spanning naar de gevraagde, die de schouders ophaalde en antwoordde:

„Ik moet eerlijk bekennen, uw lordschap, dat ik het daarover met mijzelf nog niet eens ben.

Ik heb weliswaar reeds een idee, maar moet u verzoeken mij een week uitstel te verlenen, opdat ik over dit denkbeeld behoorlijk kan nadenken en in staat zal zijn, het ten uitvoer te brengen.”

„Als u de 2000 pond van de baron wint, dan acht ik u even hoog te staan als de Grote Onbekende John Raffles,” beweerde de Schotse luitenant-generaal Mac Lewlesz, die een der grootste landeigenaren uit de provincie was, maar geregeld drierde gedeelte van het jaar te Londen of Parijs doorbracht. Lord Lister maakte een buiging voor de Schot en verklaarde:

„In dit geval, generaal, mag ik het als een eer beschouwen met die beruchte gentleman-dief gelijk gesteld te worden.”

Lord Darrington bedacht zich een ogenblik en zei toen:

„Ik heb van die John Raffles genoeg gehoord om mij er van overtuigd te houden, dat vele jongeren uit ons gezelschap er goed aan deden, een voorbeeld aan hem te nemen.”

„Ja zeker,” beweerde de hertogin van Portsmouth, een der schoonste vrouwen van de Londense adel,

„die John Raffles moet een buitengewoon mens zijn. Ik schaam mij niet te bekennen, dat ik de grootste sympathie voor hem koester en ik verklaar openhartig, dat ik reeds dikwijls de wens gekoesterd heb hem eens te leren kennen.”

Zij sprak deze woorden tot lord Douglas-Eastborn, weinig vermoedend tot wie zij zich gewend had.

Raffles keek haar met zijn fonkelende ogen aan en deze ogen dwongen de hertogin haar blik niet af te wenden van hem, die met haar gesproken had. Zij keek lord Edward Lister als gehypnotiseerd aan.

Maar deze antwoordde kalm:

„Wie weet, uwe hoogheid, of uw wens niet nog eens vervuld zal worden.”

En de schone hertogin van Portsmouth dacht bij zichzelf:

„Wat is die lord Douglas-Eastborn toch een eigenaardig man! Ik heb dat nog nooit zo goed opgemerkt als heden.

Hij schijnt ons met zijn ogen te kunnen bedwingen, zoals een temmer dat met leeuwen en tijgers doet, maar daarbij is hij tegelijkertijd de beminnelijkheid in persoon.”

VIERDE HOOFDSTUK

Baxter in nood

Het was acht dagen later.

De geweldige hoofdinspecteur van Scotland Yard had juist alle stukken, die de post gebracht had, nagezien en hij had bij dat werk gezucht en getranspireerd, alsof hij aan het zaaddorsen was geweest.

Want ofschoon dit post nazien het enige werk was, dat hij verrichte, maakte hij er toch altijd een ophef van, alsof het bestaan van het Verenigde Britse Koninkrijk ervan afhing.

Toen hij nog pas zijn betrekking als secretaris in Scotland Yard aanvaard had, was de „vlo” over de luiheid van zijn chef steeds verontwaardigd geweest. Met de tijd echter had zijn verontwaardiging plaats gemaakt voor een grote mate van onverschilligheid. Na de twist, die de vorige week in het dienstlokaal van het hoofdbureau van politie tussen Baxter en Marholm had plaats gehad, was Marholm voortdurend vrolijk geweest.

Steelsgewijze bekeek hij voortdurend met innige blijdschap de neus van zijn chef, die ten gevolge van

de paar geduchte slagen die hij bij gelegenheid van de vechtpartij, toen beiden elkaar op de grond hadden afgerost, op dat lichaamsdeel gegeven had, nog steeds dik en rood was.

Vooral de puist vertoonde alle kleuren van de regenboog en werd, in weerwil van de goede verpleging en de massage, geen millimeter kleiner.

Dat was ook de oorzaak, waardoor Baxter het zich tot een gewoonte gemaakt had om ieder ogenblik zijn zakspiegeltje voor de dag te halen en zich daarin, evenals een verliefde kater, te bekijken.

De goede luim, waarin Marholm zich tegenwoordig verheugde, werd echter heden nog verhoogd, doordat van de Lord-Mayor, de hoogst geplaatste ambtenaar van Londen, een aan Baxter gericht schrijven ontvangen was, waarvan de „vlo” weliswaar de inhoud nog wel niet kende, maar waarover hij wel allerlei vermoedens had, want hij begreep, dat de brief van de Lord-Mayor betrekking had op het artikel in de „Times”, waarin geklaagd werd over het vermeerderen der speelholen.

Baxter had dat artikel natuurlijk niet gelezen, maar dat was toch ook eigenlijk niet nodig geweest, want als Baxter zijn dienst goed had vervuld, had hij er toch zeker niet door de pers op attent gemaakt behoeven te worden, dat het tijd werd in te grijpen, om paal en perk te stellen aan de activiteit van de speelholen.

Maar Baxter was zó gewend alles over te laten aan zijn secretaris, dat hij zich niet eens de moeite gaf de verschillende misdaden, welke in de city geschiedden, na te gaan. In dat geval zou hij natuurlijk onmiddellijk hebben ontdekt welke oorzaak deze hadden.

Marholm vermoedde dan ook, dat de brief van de Lord-Mayor een scherpe terechtwijzing zou bevatten en verknukelde zich al in stilte over de uitwerking daarvan op zijn „beminde” chef.

De geweldige hoofdinspecteur van Scotland Yard had juist de brieven doorgezien en was op zijn gemak in zijn leuningstoel gaan zitten om een sigaar te roken, toen de „vlo” opstond, naar hem toeging en de brief van de Lord-Mayor, die hij tot dusverre opzettelijk achtergehouden had, voor hem neerlegde. Baxter keek naar het grote, verzegelde couvert en schoof zijn sigarenkoker terzijde.

„Wat is dat voor een brief, Marholm?” vroeg hij.

„Zijn lordschap zal wel weer naar u verlangen, inspecteur,” antwoordde de „vlo”, ging naar zijn schrijfbureau terug en verdiepte zich ogenschijnlijk

in zijn bezigheden.

Maar tersluiks keek hij de hoofdinspecteur aan, die intussen de brief geopend had en die met klimmende ongerustheid doorlas.

Het was enige minuten doodstil in het vertrek, de stilte, die de storm voorafgaat.

Baxter draaide zich plotseling om, frommelde de brief van de Lord-Mayor in elkander en wierp die naar Marholm toe, in de richting van zijn hoofd.

Hij had wel degelijk de bedoeling hem het papier tegen het hoofd te werpen, maar de „vlo” scheen dit reeds vermoed te hebben, zodat de brief over hem heen vloog en op zijn schrijfbureau terecht kwam.

„Het is zeker uw bedoeling dat ook ik de brief zal lezen; is het niet zo, inspecteur?

Daarom hebt u mij hem waarschijnlijk toch toegeworpen,” sprak de „vlo”.

Bij deze woorden nam hij het papier op, streek het glad en las het volgende:

„Mr. Phileas Baxter!

Inspector-in-chief Scotland Yard Londen.

Sir,

In het nummer van de „Times” van de vijfde van deze maand stond een artikel, waarin o.a. werd gezegd, dat het aantal speelholen te Londen van dag tot dag toeneemt en dat het aantal daarvan in de loop van enige jaren, wegens gebrek aan behoorlijk politietoezicht, meer dan verdubbeld is.

Sedert het artikel in de „Times” verschenen is, hebt u het naar mij gebleken is, niet nodig geacht ook maar één enkele poging aan te wenden om dit kwaad te verminderen. Waarom u dit niet gedaan hebt, is mij eenvoudig een raadsel.

Maar door alle mogelijke couranten heb ik zelf ook bemerkt, dat het aantal speelholen, alleen in de loop van het laatste jaar, meer dan dubbel zo groot geworden is.

Het kwaad heeft reeds zulk een omvang gekregen, dat het dreigt verschillende onzer voorname clubs in de stroom mee te slepen.

Ik verzoek u daarom ernstig en dringend om dadelijk pogingen aan te wenden om de hoofdstad van het Verenigd Koninkrijk voor de intriges van valse spelers te beschermen.

Indien ge deze, mijn uitdrukkelijke bevelen niet onmiddellijk opvolgt, dan zal ik genoodzaakt zijn om over deze zaak een audiëntie bij Zijne Majesteit de

Koning aan te vragen, ten einde hem de nodige voorstellen te doen.

De Lord-Mayor van Londen.”

Marholm had de brief juist gelezen, toen Baxter hem toeschreeuwde:

„Wat is dat voor een artikel in de „Times”?”

De „vlo” vouwde de brief van de Lord-Mayor weer zorgvuldig samen, haalde de schouders op en antwoordde:

„Dat kan ik u niet zeggen, inspecteur.”

Baxter sloeg met geweld op zijn schrijftafel en riep: „Je moet dat weten, idioot! Meen je, dat ik mij iedere ochtend de couranten door je laat voorlezen, met het doel dat je het belangrijkste overslaat en mij allerlei bijzaken voorleest, die voor de dienst van de politie in de hoofdstad van het rijk niet de minste waarde hebben?!”

Marholm bleef kalm onder deze uitbarsting; hij stak eerst zeer gemoedelijk zijn pijp op en zei toen, alsof er plotseling een nieuw idee bij hem was opgekomen: „Weet u wat, inspecteur, dat artikel over de Londense speelholen heeft misschien maar in één enkel blad gestaan, dat aan de drukkerij van de „Times” apart gedrukt is voor de Lord-Mayor.

Ziet u, zo doet men ook in Pruisen. Althans zo deed men vroeger tijdens de keizerlijke regering. Ik heb daarvan dikwijls gelezen en weet heel zeker, dat men daar indertijd voor de keizer ook couranten drukte, waarvan de inhoud vooraf opgemaakt werd opdat hij niets te lezen zou krijgen, wat hem de ogen zou kunnen openen voor dingen, die hij niet weten mocht.

Deze zogenaamde bladen hadden natuurlijk niets te maken met de gewone couranten, die voor het publiek bestemd waren.

Misschien wordt nu bij ons ook zulk een maatregel ingevoerd. Ik zou dat heel aardig vinden en als mijn vermoeden juist is, dan geef ik u de raad om zulk een extra blad ook voor u te laten drukken.

Daar komen alle huwelijksadvertenties en alles wat er in de nachtlokalen van White Chapel voorvalt ook in te staan. Dat zal voor u vooral bijzonder interessant zijn.”

De hoofdinspecteur van politie liep als naar gewoonte het vertrek op en neer. Toen zijn secretaris echter steeds doorsprak, ging hij voor hem staan en luisterde.

Toen de „vlo” eindelijk zweeg, dacht Baxter een ogenblik na en zei daarna:

„Hoor eens, Marholm, het doet mij erg veel leed om je vrouw. Zeg haar, als zij terugkomt, dat ik medelijden met haar heb. Wat jou betreft, jij bent stapelgek. Inderdaad, Marholm, je moet mij niet zo onnozel aankijken, je bent inderdaad krankzinnig!

In Stockholm noemt men zo'n ziekte *knille* en dit woord geeft volledig de toestand terug, waarin jij je op dit ogenblik bevindt.

Eigenlijk moest iedere morgen het eerste wat ik deed zijn, je een goed pak slaag geven en je een kom koud water over het hoofd gieten.

Maar dat kan ik niet goed doen, omdat ik je gezin niet van zijn kostwinner wil beroven en omdat men krankzinnigen van jouw soort, bij wie de ziekte reeds zo ver gevorderd is, niet mag tergen.

Jij bent in staat, als je weer zulk een aanval krijgt, mij in koelen bloede te vermoorden en dan kan ik er toch niets meer aan doen.”

Na deze woorden begon de „vlo” vriendelijk te lachen.

„U hebt gelijk, inspecteur! Vermoorden zou ik u nog wel niet, want zoals u zelf terecht hebt opgemerkt, het is de moeite niet waard zich om uwentwille in het ongeluk te storten.

Maar ik zou u tenminste verschrikkelijk afranselen, zoals ik acht dagen geleden bijna gedaan had, als u mij nog niet te rechtertijd ontweken was.”

Dit kwam Baxters eer te na. Hij werd zo rood als een kalkoense haan; hij sprong naar zijn ondergeschikte toe en deed alsof hij hem weer bij de keel wilde grijpen.

„Jij bent het eerst weggegaan en niet ik!” schreeuwde hij. „Ik begrijp het niet, hoe je zo brutaal kunt zijn. Als je nog het minste greintje eergevoel bezit, dan moet je toegeven, dat *jij* de eerste was, die naar de deur liep en om hulp schreeuwde, zodat bijna alle agenten kwamen aanlopen.”

De „vlo” liet zich niet van zijn stuk brengen.

„Neen, inspecteur,” zei hij, „u mag de zaak niet verdraaien; de vuistslagen hebt u gekregen en als u het niet wilt geloven, haal dan maar eens uw zakspiegelte te voorschijn en kijk naar uw neus.

De puist ziet er nog vreselijk uit, omdat ik er toen maar op los getrommeld heb. Het is jammer, dat pausten niet praten kunnen, anders had ik daaraan een goede getuige.”

„Laat mijn puist met rust!” schreeuwde Baxter, die zich van woede niet meer beheersen kon en zonder te weten wat hij deed, Marholm *zulk* een muilpeer gaf, dat het deze groen en geel voor de ogen werd.

Dat was het teken voor een nieuw gevecht, want nog vóórdat de hoofdinspecteur van politie het zag, was de kleine secretaris opgesprongen en gaf zijn chef Baxter zulk een stoot tegen de borst, dat deze op de grond viel.

Baxter was tamelijk zwaar gebouwd en dik, zodat de val van zo'n zwaar lichaam niet ongemerkt voorbijging. De smak maakte nogal lawaai en de grond van de gehele verdieping dreunde een ogenblik, zodat de agenten, die in het voorvertrek zaten, er natuurlijk het hunne van dachten.

Zij vreesden dat er een ongeluk gebeurd was, trokken, zonder aan te kloppen, de deur open en drongen naar binnen.

Zij zagen thans voor hun ogen hetzelfde schouwspel, waaraan zij voor enige tijd een vrije dag te danken hadden gehad.

De beide vechtersbazen hadden elkander inmiddels vastgegrepen en rolden over de grond. Nu eens lag Marholm, dan weer Baxter onder.

Het was als een onontwarbaar kluwen, waaruit nu en dan een paar armen te voorschijn kwamen, die krampachtig als de armen van een poliep om zich heen sloegen.

Daar de mannen elkander nauw omstrengeld hielden en dus niets konden zien, timmerden zij er maar lustig in het wilde op los, zodat hun vuisten nu en dan zeer onzacht met de vloer in aanraking kwamen en zij zich zelf pijn deden, zonder een kans te hebben de tegenstander te raken.

De uitslag van het ongelijke gevecht zou echter niet lang twijfelachtig blijven. Natuurlijk won Marholm hoe langer hoe meer terrein op de hoofdinspecteur. De laatste was veel te zwak om zich met goed succes tegen zijn kleine, maar krachtige tegenstander te kunnen verdedigen.

De kleine Marholm kreeg weldra zijn handen vrij; hij ging op zijn dikke chef zitten en sloeg hem zonder ophouden met de vuist in het gezicht; het kereltje was doodsbleek van woede, de gal liep hem over en onvermoeid richtte hij zijn slagen op Baxters reukorgaan.

Deze schreeuwde als een krankzinnige, riep tevergeefs de schaterlachende agenten te hulp en overlaadde zijn tegenpartij met een vloed van scheldwoorden, zoals de visvrouwen van White Chapel en Battersy gewoon zijn uit te schreeuwen als ze ruzie hebben.

Eindelijk had de „vlo” zijn woede gekoeld; hij stond op en ging enige passen achteruit. Dit was voor de

agenten het teken, dat het interessante duel was afgelopen.

Zij gingen naar buiten om daar hun voldoening te kennen te geven over de vuistslagen, die hun eigenwijze chef zoëven van zijn secretaris ontvangen had. Marholm stond met de armen over elkaar geslagen en keek zwijgend toe, hoe de hoofdinspecteur met moeite weer op de been kwam en kermend op zijn stoel ging zitten.

„Zo, inspecteur, dat is weer achter de rug en ik geloof, dat wij na deze kleine verfrissing weer aan ons werk kunnen gaan,” meende Marholm te moeten opmerken.

„Maar ik wil u er toch even voor waarschuwen, om mij in het vervolg niet meer aan te vallen, want als u dat nog eens weer deed, dan zou ik mij genoodzaakt zien om bij de Lord-Mayor ontslag uit mijn betrekking te vragen en hem de reden daarvoor kenbaar te maken.

Bovendien wil ik mij van nu af aan niets onaangenaams meer van u laten welgevalen, maar iedere handtastelijkheid, die u zich veroorlooft, voor de bevoegde rechter brengen.”

Baxter had slechts het woord Lord-Mayor onthouden. Dat herinnerde hem weer aan de inhoud van de brief, waaraan hij de vuistslagen te danken had en die hem, als hij niet spoedig optrad, misschien zijn betrekking kon kosten.

Dit gaf hem ineens zijn volle wilskracht terug.

Zonder zijn secretaris enig antwoord te geven, ging hij naar het aangrenzende vertrek om aan de wastafel zijn gezwollen neus en aangezicht af te koelen. Daarna ging hij naar zijn schrijfbureau terug, beantwoordde eerst de brief van de Lord-Mayor met enige algemene termen en deelde daarna zijn bevelen uit, die onder andere inhielden, dat de volgende nacht een politiecorps van veertig manschappen, aan het hoofd waarvan hij zelf zou staan, een bezoek zou brengen aan al de bekende speelholen van Londen.

Deze bezoeken zouden van nu af aan iedere avond herhaald worden.

Inderdaad had deze maatregel succes, maar in plaats dat Baxter zich strikt hield aan de voorschriften en zijn gezag uitoefende op die plaatsen, welke voor de samenleving gevaar opleverden, ging hij nog verder en drong door tot enige lokaliteiten van besloten clubs, waar hij eveneens constateerde, dat er hazard gespeeld werd.

Baxter scheen te denken, dat hij niet genoeg slui-

tingen kon rapporteren en hoopte daardoor het hem dreigende ontslag te ontgaan, maar hij bereikte daar juist het tegendeel mee, daar de Lord-Mayor gelijk met verschillende processen-verbaal een aantal klachten ontving van de adel des lands, die zich in de particuliere rechten der besloten clubs zag tekort gedaan.

Daar zich onder de klagers ook mannen bevonden, die zich dagelijks in de onmiddellijke nabijheid van de koning bewogen, ontving de ongelukkige chef van Scotland Yard op het laatst een geduchte uitbrander van de Lord-Mayor.

Dat gaf de hoofdinspecteur van politie aanleiding om in het vervolg wat voorzichtiger op te treden.

En terwijl dit alles voorviel, wist John Raffles nog niet hoe hij zijn weddenschap zou winnen; hij hoopte, dat hem nog te rechter tijd een goed idee zou invallen, dat het hem mogelijk zou maken om de geniaalste truc uit te voeren, die hij zich ooit had voorgesteld.

VIJFDE HOOFDSTUK

Raffles huurt het Prinsesse-theater

Het was tegen elf uur in de avond.

In een elegant restaurant aan het Strand ging het vrolijk toe. Bijna alle tafeltjes in de grote eetzaal waren bezet.

Van het plafond af hingen kristallen kronen voor het elektrische licht; het witte damast der tafellakens en servetten glansde als zijde; van een verhoogd podium klonken de jubelende tonen van een zigeunerkapel; geruisloos schoven de kelners hun kleine vernikkelde spijswagentjes voor zich uit, een schitterend, aangenaam licht bescheen de weelderig ingerichte zaal.

Aan een klein hoektafeltje zat Charly Brand. Hij was in rok gekleed, draaide zenuwachtig zijn champagneglas om en om en keek telkens aandachtig op, als de deur geopend werd om een gast binnen te laten.

Maar zodra hij gezien had wie er binnenkwam en weer voor zich keek, lag er een trek van teleurstelling over zijn knap gelaat.

Zijn vriend en meester, John Raffles, op wie hij hier reeds drie uur wachtte, verscheen nog maar altijd niet! Reeds des morgens had Raffles zijn villa in

Regents Park verlaten en zijn vriend tegen de avond in dit restaurant besteld.

Maar wat lord Lister die dag te doen had, wist Charly Brand niet.

Toen Raffles des morgens van zijn secretaris en vriend afscheid genomen had, had hij alleen aan hem gezegd, dat het heden om de weddenschap zou gaan, die hij onlangs in de „Westminster-Club” met de jonge baronet, Sir Geoffry Lancaster, voor een bedrag van 2000 pond sterling, had aangegaan.

„Over wat ik verder te doen heb mag je eens nadenken. Je hebt daar tijd genoeg voor,” had hij be-
weerd.

Eindelijk – het was reeds half twaalf – kwam de lang verwachte binnen, gaf de kelner zijn pels, hoed en stok en ging daarna tegenover Brand zitten, die hij direct tussen de andere gasten ontdekt had.

Maar als Brand gedacht had dat zijn nieuwsgierigheid nu eindelijk bevredigd zou worden, dan had hij zich vergist.

Zonder één woord te spreken had hij zijn vriend onafgebroken met een vragende blik aangekeken, iets dat Raffles niet ontgaan was, maar in antwoord waarop hij slechts even geheimzinnig gelachen en het hoofd geschud had.

„Je moet mij eerst toestaan, dat ik iets eet, want ik heb de ganse dag geen ogenblik tijd gehad om iets te kunnen nuttigen,” zei hij toen.

Na deze woorden wendde lord Lister zich tot de kelner en droeg hem, zonder naar de spijkskaart te vragen, op, voor een goed souper te zorgen.

Charly Brand sprak gedurende de tijd, dat zijn vriend soupeerde, geen woord.

Het was voor hem altijd een genot zijn vriend aan de maaltijd te zien.

De grenzeloze vitaliteit van Raffles maakte, dat hij steeds over een gezonde eetlust beschikte, zodat hij altijd de tafel alle eer bewees.

Niettemin had Brand het die avond niet erg gevonden als deze eetlust door zijn vriend wat beteugeld was en hij wat spoed had betracht.

Raffles echter trok zich hiervan niets aan, maar bewees alle schotels de nodige eer, totdat zelfs van het dessert het laatste kruimpje verdwenen was.

Brand moest zijn ongeduld wel beteugelen, totdat de kelner alles had afgeruimd en de koffie had neergezet.

Toen ging lord Lister gemakkelijk in zijn leuningstoel zitten, stak een sigaret op en keek zijn vriend en secretaris enige ogenblikken aan.

„Zo, my dear boy, nu kunnen wij verder spreken,” zei hij.

„Om je niet al te lang op de pijnbank te laten, deel ik je nu het navolgende mee:

Ik kom zoëven uit het Prinsesse-theater, waar ik met de directeur ben overeengekomen, dat die schouwburg iedere voormiddag twee uur tegen een matige vergoeding te mijner beschikking staat.

Voor de pachtsom krijg ik, behalve de schouwburg, ook de coulissen en het personeel, dat ik voor mijn doel nodig heb, in gebruik.”

„Voor je doel?” vroeg Charly Brand.

„Vertel mij dan eens, Edward, wat je in het Prinsesse-theater doen wilt? Je hebt mij immers hedenmorgen verteld, dat je nu optreden wilt tegen de pogingen, die Baxter aanwendt om de clubs te doorsnuffelen. Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik niet begrijp op welke wijze je onze brave hoofdinspecteur van politie in relatie wilt brengen met een der voor-
naamste schouwburggen van Londen.”

„Dat wist ik vanochtend ook nog niet, mijn beste jongen,” hernam Raffles. „Eerst toen ik langs Picadilly kwam, is het idee bij mij opgekomen, dat ik in de loop van de dag ben begonnen uit te werken en daarna uit te voeren.”

Brand dacht enige ogenblikken na, maar schudde toen het hoofd.

„Ik geloof,” zei hij, „dat ik niet tot de alleronnozelen behoort, Edward; maar ik moet bekennen, dat ik van je plannen nog *niets* begrijp.”

De Grote Onbekende had zijn hoofd omgedraaid en keek naar het blauwe spiritusvlammetje onder de zilveren koffiekkan.

„Misschien wordt de zaak je duidelijker, als ik je eraan herinner, dat Baxter om de tuin moet geleid worden,” ging hij toen voort.

„Ons plan is namelijk om gedurende veertien dagen, in tegenwoordigheid van Baxter, om zeer hoge bedragen te spelen en we moeten een uitweg vinden, waardoor het de hoofdinspecteur onmogelijk wordt om dat spel, dat hier door de wet streng verboden is in het openbaar te spelen, te beletten; met andere woorden, hij moet buiten staat gesteld worden om de deelnemers aan deze strafbare handeling te arresteren en aan het gerecht over te leveren.”

Brand begon hartelijk te lachen.

„Ik heb respect voor je verstand en scherpzinnigheid, Edward,” zei hij. „Er is geen mens op aarde, die ik zo zeer bewonder als jou.

„Maar op welke manier je de weddenschap met de

jonge Sir Geoffry wilt winnen, is mij niet duidelijk. Bedenk eens: Baxter is zeker een grote ezel, maar niettegenstaande dat, bezit de man toch enig denkvermogen en kan toch met zijn eigen ogen zien, hoe en waar er gespeeld wordt.

En wanneer dit „hoe” een door de wet verboden hazardspel is, waaraan de deelnemers met hoge sommen aan contant geld deelnemen, en dit waar een openbare schouwburg, dan moet de ambtenaar van Scotland Yard in de volste zin van het woord volslagen idioot zijn, wanneer hij zich dan nog liet misleiden, en niet door een onmiddellijke arrestatie van alle aanwezigen aan de zaak een einde maakt.” De Grote Onbekende vulde nog eens de kopjes met mokka en overhandigde met een beminnswaardig lachje een daarvan aan zijn jonge secretaris.

„Dat is juist de kunst, my dear boy, om de brave Baxter tot een volledige gek te maken!” beweerde hij.

„Je zult mij zeker wel geloven, wanneer ik je de verzekering geef, dat dit niet zonder moeite gepaard zal gaan. Doch ik heb reeds overlegd, op welke manier ik dit zaakje zal opknappen.

Ik zal een komediestuk schrijven, waarvan alleen de derde akte bestaat. Deze derde akte stelt een speelclub voor, waar een speelsce`ne vertoond wordt.

Wij zullen dit op het toneel van het Prinsesse-theater in werkelijkheid opvoeren, zullen Baxter verzoeken, als criticus daar iedere voormiddag bij tegenwoordig te zijn en zullen hem zo veertien dagen lang voorspelen, hoe het mogelijk is, zelfs in *zijn* tegenwoordigheid, het strengste verbod van het hazardspel te overtreden, en hem volgens alle regelen der kunst voor het lapje te houden.

Hij zal natuurlijk menen, dat er slechts komedie gespeeld wordt en zal er zeer door gestreeld zijn, dat wij hem ervoor aanzien, dat hij genoeg verstand van de kunst heeft, om ons iedere voormiddag met zijn raad bij te staan.”

Brand moest wel lachen bij dit vooruitzicht en verklaarde verscheidene malen, terwijl hij zich daarbij op de knie sloeg:

„Als je dát klaar speelt, Edward, dan beschouw ik je als de grootste man van deze eeuw! Dat zou een grap zijn, die in de laatste vijftig jaar alleen overtroffen is door indertijd de grap van kapitein Köpenick!”

„Dan kan ik het genot smaken met een Duitse schoenmaker gelijk gesteld te worden,” antwoordde Raffles.

„Maar laat ons nu onze koffie drinken en dan heengaan, want ik ben van plan nog hedenavond naar de Westminster-Club te gaan, om mijn vrienden met mijn plannen op de hoogte te brengen en hen uit te nodigen om overmorgen tegen elf uur op het toneel in het Prinsesse-theater te zijn.

Bovendien moet het bewuste bedrijf nog geschreven worden, wat ik morgen namiddag denk te doen. Jij zult wel zo goed zijn om voor de schrijfmachine te gaan zitten, nietwaar, omdat ik niet van plan ben er veel tijd aan te besteden.”

Brand verklaarde zich natuurlijk onmiddellijk bereid en gaf te kennen, dat hij met genoegen een heel toneelstuk in vijf bedrijven naar dictaat van zijn vriend wilde schrijven als hij hem daarmee genoegen kon doen en Baxter een kool stoven.

„Je zult er nu zeker nog naar verlangen om een lauwerkrans te krijgen als toneelspeler?” informeerde hij.

Waarop lord Lister antwoordde:

„Dat verlangen, waarde Charly, kan ik beter aan jou overlaten. Jij bent gewoon om, als de getrouwe beschrijver van mijn leven, al mijn avonturen te noteren en dat zou een aantekening te meer zijn.

Maak jij er nu weer komediestukjes van, Charly, dan zul je meer bijgedragen hebben tot de verbreiding van mijn streken, dan door het bijhouden van je dagboeken, die waarschijnlijk nooit door anderen gelezen zullen worden.”

Toen de beide vrienden enige uren later de Westminster-Club verlieten, waar de tijding, dat Raffles het Prinsesse-theater gehuurd had, een buitengewone vrolijkheid had verwekt en zij langs het Strand wandelden, zei Brand:

„Het was zeker een grap van je, Edward, toen je mij hedenavond hebt voorgesteld, dat ik een komediestuk zou maken van hetgeen jij ondervonden hebt; maar ik heb daarover nagedacht en denk er ernstig over dat te doen, want je kunt niet begrijpen hoe interessant ik het zou vinden, al was het alleen maar om jou tegenover het grote publiek in je eer te herstellen en de mensen te tonen, dat je nooit uit eigenbelang handelt, maar dat je al het geld, dat je door je koelbloedigheid ontvangt, alleen aanwendt om de lijdende mensheid te helpen en schurkenstreken te straffen.”

Elk van Charly's woorden getuigde van een grote kameraadschap en verering voor zijn vriend en meester. Op het gezicht van lord Lister vertoonde zich een trek van trots. Een goedig lachje kwam er op zijn

gelaat, toen hij antwoordde:

„Charly! Er zijn op deze wereld véél verstandige en ook veel domme mensen; er zijn engelen en ware duivels, waarmee ik alleen maar zeggen wil, dat niet allen naar dezelfde maatstaf moeten gemeten worden. Wat een lam verdraagt, daar neemt de leeuw nog geen genoegen mee.

Wat de publieke opinie betreft, het is mij om het even of men mij voor engel of voor duivel aanziet. Het leven is een carnaval. Gebruik de narrenkap en dans er bij, zodat de belletjes rinkelen, lach en zing: Hoep! hé! Alleen hij, die de koning der narren zich tot voorbeeld koos, verdient naar waarheid zich mens te mogen noemen.

De lichtzijde van het leven te genieten en anderen, die het waard zijn, daaraan te laten deelnemen dat is de filosofie van de kunst om te leven.”

ZESDE HOOFDSTUK

Monsieur Leboeuf

Nadat Baxter zich persoonlijk aan het hoofd had gesteld van een brigade detectives, met het doel een aantal speelholen, welke de achterbuurten van Londen onveilig maakten, te sluiten en daarin volkomen geslaagd was en om die reden overmoedig geworden, nog verder gegaan was, door ook enige clubs in zijn bemoeiingen te betrekken, waarvoor hij een reprimande van de Lord-Mayor had opgelopen, had hij enige dagen rust genomen.

Of het kwam door de veranderde levenswijze of door de reactie is niet uit te maken, maar het was een feit, dat Baxters neus of, beter gezegd, de puist op zijn neus in die dagen onrustbarend groot werd. Vrezend voor de spot der agenten en detectives en ook bang voor de vuisten van Marholm, die eigenlijk als de oorzaak van deze opzwellling van de puist konden worden beschouwd en tevens wetend, dat hij zich tegenover zijn secretaris toch niet zou kunnen inhouden en weer driftig worden, wanneer deze hem, als gewoonlijk, zou gaan plagen, besloot Baxter enige dagen thuis te blijven, hetgeen hij dan ook deed en welke tijd hij zich ten nutte maakte om zijn nuttig, maar gehavend lichaamsdeel een bijzondere verzorging te geven.

Hij bleef dus vier dagen thuis en slaagde er inderdaad ook in zijn in alle kleuren der regenboog prij-

kende voorgevel een weinig tot normale afmetingen terug te brengen.

Toen hij op de vierde dag eindelijk des morgens weer in zijn bureau kwam, vond hij op zijn schrijftafel een groot linnen couvert, waarop in de linkerhoek een gravenkroon prijkte.

Vóórdat hij de enveloppe opende, bekeek hij ze aan beide zijden.

Daarop draade hij zich om en vroeg kortaf:

„Wat is dat voor een brief, Marholm?”

„Dat weet ik niet,” antwoordde de „vlo”, zonder op te zien. „Een bediende heeft die gistermorgen gebracht zonder er een woord bij te zeggen.”

Baxter maakte het couvert open en ontvouwde de brief. Hij keek het eerst naar de ondertekening en toen hij zag, dat er stond lord Algernon Douglas-Eastborn, scheen hij echt trots te worden.

„Lord Algernon Douglas-Eastborn,” herhaalde hij luid, om de „vlo” te laten horen, dat een echte lord hem persoonlijk geschreven had.

Er was ook een andere lord in Londen, die dikwijls met inspecteur Baxter correspondeerde – dat was namelijk de Lord-Mayor van Londen.

Maar aan diens brieven hechtte de brave Baxter veel minder waarde, omdat hij uit ondervinding wist, dat die gewoonlijk niets anders dan een geduchte uitbrander voor hem bevatten.

Maar met deze lord Douglas-Eastborn, wiens naam de hoofdinspecteur van politie tot dusverre nog nooit gehoord had, was het geheel iets anders.

Deze gentleman zou hem natuurlijk over de een of andere particuliere zaak willen raadplegen, dat bleek reeds uit het opschrift, dat luidde:

„Hooggeachte hoofdinspecteur!

Sta mij toe, dat ik mij heden met een persoonlijk verzoek tot u wend. Om van uw tijd, die ongetwijfeld zeer zeker kostbaar is, geen misbruik te maken, zal ik zo kort mogelijk zijn.

Ten voordele van de weduwe van een jong Engels zee-officier, die met zijn torpedoboot aan de Spaanse kust verging, hebben enige leden van de voornamelijk adel in Londen het plan opgevat, een weldadigheidsvoorstelling te organiseren.

Men heeft er mij mee belast, dit plan ten uitvoer te brengen en ik heb er veel moeite voor gedaan om het in mij gestelde vertrouwen te rechtvaardigen.

Daarom vlei ik mij met de hoop, dat mijn plannen de goedkeuring zullen oogsten van het weldadigheidscomité.

Wij hebben een feest georganiseerd, dat gedurende veertien dagen zal plaats hebben in het Prinsesse-theater alhier; het is een toneelspel in vier bedrijven; het stuk heet: „Het drama van een speler” en is door een Londens auteur geschreven, die onbekend wil blijven. De repetities van dit stuk zullen reeds heden beginnen en hebben iedere dag, van des voormiddags elf tot des namiddags twee uur plaats in het Prinsesse-theater. Al degenen, die in dit drama meespelen, behoren tot de voorname adel van Londen. Ik doe u, hooggeachte heer hoofdinspecteur, het verzoek, om als deskundige op het gebied van de speelholen, bij de repetities van de derde akte gedurende de volgende veertien dagen tegenwoordig te zijn.

Daar wij alles zo natuurgetrouw mogelijk op het toneel wensen te imiteren en wij weten, dat gij, door uw laatste actie op het gebied van speelholen te Londen, natuurlijk een zeer goede kijk hebt gekregen op alle details en technische bijzonderheden, welke ons onbekend zijn, zullen wij het zeer op prijs stellen als u ons met uw uitgebreide kennis daarbij wilt bijstaan. Het succes zal daardoor des te groter worden.

Wij zullen dan zo vrij zijn op het programma te vermelden, dat de derde akte naar uw opgave bewerkt is.

Ik meen u er nog attent op te moeten maken, dat enige der medespelers personen zijn uit de naaste omgeving van Zijne Majesteit de Koning.

Ik twijfel er niet aan of juist deze heren zullen het op waarde weten te schatten, als u mijn verzoek, om ons met uw tegenwoordigheid te vereren, niet zult weigeren.

Ik hoop, inspecteur, u reeds morgen in het Prinsesse-theater te mogen ontmoeten en ik verzoek u om u overtuigd te houden van de hoogachting van

ALGERNON LORD DOUGLAS-
EASTBORN.”

Baxter had zijn benen over elkander geslagen en nam een houding aan, alsof hij Napoleon was, terwijl hij zei:

„Luister toch eens Marholm, welk een brief ik daar ontvangen heb.”

Daarna las hij het lange epistel, dat, zoals de lezers reeds lang begrepen hebben, niemand anders dan lord Lister hem gezonden had, nog eens langzaam voor.

De „vlo” had zich niet, zoals Baxter verwacht had, omgedraaid, had zelfs niet eens opgekeken, maar

was blijven doorschrijven, alsof hetgeen de inspecteur hem voorgelezen had, hem niet het geringste aanging.

Eindelijk was Baxter met het lezen gereed. Met een glimlach, alsof hij de wereld had veroverd, deed hij de brief weer in het couvert en stak die in zijn borstzak.

Gedurende een ogenblik heerste er een diepe stilte in het hoofdbureau van politie. Alleen de pen van Marholm kraste eentonig over het papier.

De hoofdinspecteur ging in zijn leuningstoel zitten, stak een sigaar op, sloeg zijn jas open en plaatste de duimen in de armgaten van zijn vest.

Aldus liep hij enige malen trots de kamer op en neer, maar toen hij zag dat dit alles niet de minste indruk maakte op Marholm, die kalm bleef doorschrijven, alsof hij alleen in de kamer was, wond hij zich over deze houding, die hij als een onbeschaamdheid beschouwde, geweldig op en zei met een stem, die als een dreigend onweer klonk:

„Wat zeg je daar nu wel van?”

„Wat belooft u?” vroeg Marholm onnozel.

„Ik wil weten wat je van de brief zegt, die ik je zoëven heb voorgelezen,” herhaalde Baxter. „Ik heb dit expres gedaan omdat ik je mening erover wilde horen.”

Nu legde Marholm eindelijk de pen neer, keek zijn chef aan en haalde onverschillig de schouders op.

„Ja, u moet weten, inspecteur,” zei hij, „dat wanneer u mij naar mijn persoonlijke mening vraagt, ik vermoed, dat de man, die deze brief geschreven heeft, van plan is u op de een of andere manier voor de gek te houden.”

„De man is geen *man*, maar *lord Douglas-Eastborn*,” antwoordde Baxter op scherpe toon, „en al heb je ook tamelijk bekrompen ideeën, zóveel verstand moest je toch nog wel in je hersens hebben, om te begrijpen, dat ondergeschikte ambtenaren van politie niet mogen oordelen over zulke voorname lieden.”

„Welnu,” antwoordde de „vlo”, „ik heb er vrede mee, wanneer u verstandiger bent; mij is het onverschillig wanneer ge weer eens geblameerd wordt!” Baxter beantwoordde dit gezegde alleen met een eenvoudig schouderophalen.

Maar daar hij wel wist, dat zijn secretaris zeer geslepen was, zei hij:

„En wie denk je dan eigenlijk wie *lord Douglas-Eastborn* is?”

De „vlo” ging weer naar zijn schrijfbureau, zette zich

in zijn stoel en greep naar zijn penhouder alsof hij voort wilde gaan met zijn werk, maar voordat hij dit deed, wendde hij zich nog even naar zijn chef en zei:

„Wie deze voorname lord is? Wil ik u mijn mening eens zeggen, inspecteur?”

Na deze woorden ging zijn chef nieuwsgierig naar hem toe en vroeg:

„Weet je er dan iets meer van, Marholm?”

„Dat niet,” antwoordde de „vlo”, „maar ik heb er een zeker vermoeden van, dat we hier met iemand te doen hebben, wiens naam ik niet noemen mag.”

„Wie bedoel je dan?” vroeg Baxter met een boze blik.

„Daar heb je het al,” zei Marholm, zijn pen in de inkt dopend, „ik zal wel heilig oppassen, dat ik zijn naam noem. U weet even goed wie ik bedoel als ik zelf, maar als ik zijn naam zeg, dan gaan de poppen weer aan het dansen en ik heb mij vast voorgenomen u niet meer kwaad te maken.”

„Dat is ook heel goed, Marholm,” zei Baxter op zoetsappige toon, „dat is ook heel goed, want je weet, als ik kwaad ben, ben ik niet gemakkelijk en mijn vuisten zijn niet mis.”

Marholm legde zijn pen nu neer en begon te lachen.

„Ja, ja,” zei hij, „die vuisten zijn zeker niet mis, maar wat heb je aan kracht als je die niet weet aan te wenden. Ik zal u het adres eens geven van mijn leraar in het boksen.

Als gij met uw lichaamskrachten, bij *die man* les gaat nemen, dan is het voor u in het vervolg slechts een kleinigheid om mij neer te slaan.”

Baxter begon weer woedend te worden.

„Bij het beetje verstand, dat jij bezit, Marholm,” zei hij, „kan men het je niet kwalijk nemen, maar je wilt niet inzien, dat *jij* de persoon was, die door mij werd neergebokst. Of wil je misschien ontkennen, dat je van mij een geduchte slag in het aangezicht hebt gekregen.”

„Nee, inspecteur, nee, dat ontken ik volstrekt niet!” riep Marholm uit. „Ik heb gedurende twee dagen een koudwaterverband moeten dragen.”

Over Baxters gezicht kwam een vrolijk lachje, toen de „vlo” hem zei, dat hij een koudwaterverband gedragen had. Hij maakte een beweging met zijn armen, zoals de worstelaars dit doen om hun spieren te tonen en zei tot zijn ondergeschikte:

„Kom eens hier en voel mijn spieren; dan kun je dadelijk weten, waarmee je zulke goed gemikte klappen hebt gekregen.”

„Ja, ja, daar zit muziek in!” zei Marholm, terwijl hij een scheef gezicht trok.

Op dit ogenblik werd er aan de deur geklopt.

De dienstdoende agent kwam binnen en meldde de prefect van politie Leboeuf aan.

De „vlo” keek Baxter aan en zei:

„Dat is een Franse naam.”

„Ja, dat komt mij ook zo voor,” zei Baxter.

„Leboeuf is in het Hollands vertaald de os,” hernam Marholm.

Baxter trok een zuur gezicht en zei:

„Het is afschuwelijk, welke namen onze collega's aan de overkant van het water hebben. Hoe kan men de naam van os dragen?”

Dat is altijd nog mooier dan Baxter, dacht de „vlo” bij zichzelf, maar wachtte zich wel dit te zeggen.

Thans riep Baxter de agent, die nog steeds wachtte, toe:

„Laat die monsieur Leboeuf binnenkomen.”

Kort daarop trad deze heer de kamer binnen. Tenminste eenieder, die monsieur Leboeuf, de prefect van politie der Franse hoofdstad kende, zou dit gezegd hebben, daar hij niet vermoeden kon dat Raffles zijn vriend Brand tot die waardigheid verheven had.

Tijdens hun laatste bezoek aan de lichtstad had Raffles en ook Brand gelegenheid genoeg gehad om de gelaatstrekken van die ambtenaar te bestuderen en nu had Raffles daar gebruik van gemaakt, om zijn vriend en secretaris, die hij best zo'n karweitje kon toevertrouwen, te metamorfosereren in Frans prefect van politie.

Raffles was een meester in het vermommen. Hij gebruikte daartoe alleen middeljes, welke hij zelf uitgevonden en vervaardigd had en wel zó knap, dat hij zijn toevlucht volstrekt niet behoefde te nemen tot priuken en schmink, zoals de toneelspelers die gebruiken en die wel goed zijn om op het toneel een mooie kop te maken, waar men onder het kunstlicht die kunstgrepen niet zo merkt, maar welke totaal ongeschikt zijn voor gebruik bij daglicht en wanneer men met personen moet spreken, die de vermomming niet mogen ontdekken.

Met de hulpmiddelen, die Raffles daarvoor gebruikte, was daarvoor geen vrees, hetgeen Brand heel goed wist, want zonder de minste vrees had hij zich aangeboden om die rol te spelen, wel wetend dat hij niet ontdekt zou worden.

Noch Baxter, noch Marholm hadden dan ook de minste argwaan.

„Wat verlangt u?” vroeg de geweldige de vreemde bezoeker.

Zwijgend haalde deze uit zijn portefeuille een gezegelde Franse pas, die uitgevaardigd was voor de heer Leboeuf en die Raffles te Parijs aan de prefect van politie aldaar, bij een bezoek afhandig had gemaakt.

Het signalement van de pas kwam natuurlijk nauwkeurig overeen met het uiterlijk van Charly Brand. De voorgewende Fransman legde de pas voor Baxter neer en zei:

„Sta mij toe, dat ik mij aan u voorstel, ik ben de prefect van politie Leboeuf uit Parijs.”

Baxter, die intussen de pas vluchtig had ingezien, boog eerbiedig en antwoordde:

„Neem plaats, waarde collega. Het is een grote eer voor mij, u persoonlijk te leren kennen.

Waarmee kan ik u van dienst zijn?”

„Ik ben voor dienstzaken hier naar Londen gekomen, om het door mij ontdekte spoor te volgen van een misdadiger, die te Lyon een bank bestolen heeft en zich sedert enige tijd te Londen moet ophouden. Ik ben de man reeds op het spoor en weet, waar hij zich iedere middag aan het Strand ophoudt. Overeenkomstig de internationale voorschriften, heb ik hier in uw land uw hulp nodig.”

„Met zeer veel genoegen,” zei Baxter.

„Mag ik weten hoe die persoon heet?”

„De naam zal u wel bekend zijn, hij heet John Raffles.”

Na deze woorden werd het doodstil in het vertrek; men hoorde alleen het tikken van de klok op de schoorsteen.

Nu stond Baxter op, pakte in zijn vreugde de gewaande vreemde collega bij de schouders en zou gaarne een Indianendans met hem gedanst hebben.

„Is dat werkelijk zo, waarde collega?” vroeg hij.

„Ja, dat is inderdaad zo,” antwoordde Brand, die zijn rol uitstekend speelde, „en als u het verlangt, dan kunt u dadelijk met mij meegaan opdat ik hem arresteren kan.”

Deze laatste woorden bevielen inspecteur Baxter niet. Hij ging weer op zijn stoel zitten, speelde zenuwachtig met zijn potlood en zei eindelijk:

„U bedoelt toch zeker, dat wij hem met ons beiden zullen arresteren?”

„Hij wil er natuurlijk bij wezen,” dacht de „vlo”; „het zal mij verwonderen wat dat weer wordt.

Voordat ik de pas gezien heb, geloof ik niet, dat de os uit Parijs waarlijk een collega van ons is. Ik ge-

loof veel eerder dat Baxter weer ossestreken gaat uithalen. Maar ik blijf er onverschillig onder.”

De gewaande prefect van politie keek op zijn horloge en zei:

„Ik ben gaarne bereid een gedeelte van ons succes voor uw bemoeiingen aan u af te staan, maar zorg er dan ook voor, dat wij de kerel in handen krijgen; met de grootste moeite volg ik reeds sedert drie weken zijn spoor.”

Het gezicht van Baxter helderde bij deze woorden op. Hij stond op, klopte Brand op zijn schouder en zei:

„Heb daarvoor geen zorg, monsieur Leboeuf. Ik zal enige dozijnen van onze beste detectives meenemen en de duivel moest er wel mee spelen, als wij beiden deze misdadiger thans niet in handen kregen! Wees dus geheel onbezorgd, waarde collega.”

De „vlo” lachte en dacht:

„De kerel heet os en Baxter noemt hem collega! Ik geloof dat mijn vermoedens wel uit zullen komen.” In het volgende oogenblik schrok hij, want Baxter droeg hem op onmiddellijk om versterking te vragen, hetgeen voor de politie-agenten van Scotland Yard betekende, dat er ergens in Londen een opstand was uitgebroken of dat er een buitengewoon grote misdaad gepleegd was.

Nieuwsgierig schoolden de wandelaars aan het Strand dan ook samen, toen zes politie-automobielen, die alle vol agenten zaten, voor het restaurant „Star” stil hielden, waardoor het rijtuigverkeer gestremd werd; zij omsingelden het restaurant.

Daarna gingen inspecteur Baxter en Charly Brand, die om zijn linkerarm een gekleurde band droeg, zoals de Franse prefecten van politie die dragen, het gebouw binnen, waar zij aan een tafel Don Manuel de Terradera, die aan het diner zat, aantroffen.

Deze dacht er sedert enige dagen over na, hoe hij er achter kon komen, waar Raffles, die hij in de Westminster-Club ontmoet had, woonde, ten einde hem met behulp der politie onschadelijk te maken.

Dit had Raffles vooruit ingezien en begrepen, dat deze man onschadelijk gemaakt moest worden.

Brand, die thans een valse zwarte baard droeg, werd door de Argentijn niet herkend.

Plotseling hoorde de garnizoenscommandant van Buenos-Aires de woorden tot zich richten:

„In naam des konings, in naam van de Franse republiek!”

Daarna werd hij niet alleen door de beide heren van de politie, maar tevens ook door enige agenten aan-

gepakt.

Dit alles gebeurde in de tijd van een ogenblik.

Er waren hoogstens tien minuten verlopen, of de Braziliaan, schuimbekkend van woede, werd aan handen en voeten geboeid, in een politie-auto geplaatst en met de grootste haast naar het hoofdbureau van politie gebracht.

Tegenstribbelen baatte hem niet en een pas of andere papieren had hij niet bij zich.

Toen hij ermee dreigde, dat Argentijnse oorlogsschepen de aanval op zijn vrijheid op Engeland zouden wreken, moest zelfs de „vlo” lachen.

Maar Baxter voelde zich daardoor als Engelsman in zijn eer gekrenkt en hij schreeuwde de Argentijn toen deze reeds in de cel gebracht was, toe:

„Alle Argentijnse torpedoboten kunnen tezamen nog niet één Engelse vissersboot in de grond boren, maar wij hebben jou – jou – John Raffles!”

Baxter en de Fransman wensten elkaar geluk en Baxter wist niet hoe hij bij de gewaande prefect van politie het meest in het gevlei kon komen.

Toen hij deze tot een souper uitnodigde, ontving hij echter ten antwoord:

„Ik zou gaarne van uw vriendelijke en hartelijke uitnodiging gebruik maken, maar kan dat tot mijn spijt niet doen. Door de achtervolging van Raffles heb ik veel kostbare tijd verloren.

Ik heb mijn zending nu volbracht en moet zo spoedig mogelijk weer naar Lyon terug.”

„Dan mag ik u niet ophouden, waarde collega,” zei Baxter, „de dienst, die wij te verrichten hebben tegenover de misdadigers, gaat vóór alles.”

Maar inderdaad verheugde hij er zich over, omdat de vreemde prefect van politie door zijn vertrek niet meer kon tegenspreken, dat hij het persoonlijk was, die Raffles gearresteerd had.

Nauwelijks was Brand uit het bureau vertrokken of Baxter begon van blijdschap te dansen, ging daarna naar het telefoontoestel, belde de „Times” op en toen hij daarmee verbonden was, riep hij:

„Ik en de os hebben Raffles gearresteerd!”

Men kan zich de verbazing van Baxter voorstellen, toen hij onmiddellijk daarop een daverend gelach hoorde weerklinken.

Reeds wilde hij vragen wat dat te betekenen had, toen hij de woorden hoorde:

„Met wie zegt u? Met de os?”

Toen hij begreep, dat hij de naam van de Fransman vertaald had, riep hij nog eens:

„Ik en Leboeuf hebben Raffles gearresteerd!”

Daarop antwoordde de redacteur van de „Times” hetzelfde wat de „vlo” reeds gezegd had, namelijk: „Er zal in ieder geval wel één os bij geweest zijn!”

ZEVENDE HOOFDSTUK

De eerste repetitie

Met klokslag twaalf kwamen de volgende dag de leden van de Westminster-Club in het Prinsessetheater bijeen en zagen tot hun genoegen, dat lord Douglas-Eastborn op het toneel een décor had laten maken, dat een speelzaal voorstelde.

Midden op het toneel stond de grote, met groen laken overtrokken speeltafel, waarop men het roulettespel geplaatst had.

Het toneel was helder verlicht en achter het soufleurshok stond lord Douglas-Eastborn, alias John Raffles, die de heren zeer vriendschappelijk begroette.

Hij nodigde alle heren uit op het toneel te komen en toen allen aan zijn verlangen voldaan hadden, deelde hij hun zijn plannen mee.

Hij gaf hen te verstaan, dat het zijn bedoeling was een speelscène voor te stellen welke geheel overeenkomstig de werkelijkheid was en welke het best te imiteren was, door in werkelijkheid te gaan spelen. Dan zou niemand zich geweld behoeven aan te doen en zelfs deze heren, van wie sommigen nog nimmer op een liefhebberij-toneel, gezweven op een echt toneel, waren geweest, zouden geen moeite hebben om een natuurlijke speelscène voor te stellen.

Allen stemden in dit voorstel toe en gingen om de speeltafel zitten.

Lord Darrington hield de bank.

Toen er een ogenblik gepauzeerd werd, zei lord Darrington tot Raffles:

„Zeg eens, Lord Douglas, wanneer komt de hoofdinspecteur van politie?”

Raffles keek op zijn horloge en antwoordde:

„Het is nu één uur. Hij kan ieder ogenblik komen. Hij heeft slechts van één tot drie uur de tijd om bij ons te blijven.”

Zowel de president als de overige leden der club begonnen te lachen en een der lords riep:

„Maar juist in die tussentijd dineert hij gewoonlijk; als hij gedurende de veertien dagen, die hij hier wil doorbrengen, geen middageten krijgt, verhongert hij.

Het wekt bij mij eigenlijk het vermoeden, lord Douglas, dat u de hoofdinspecteur een hongerkuur wilt laten ondergaan!"

Raffles boog beleefd en zei:

„Voor zover ik de man ken, houd ik er mij van overtuigd, dat het hem niets zal hinderen.

Ik weet, dat de inspecteur van politie iedere nacht beter soupeert dan wij, leden van de Westminster-Club!"

„Dan zal het die gentleman zeker niet hinderen," beweerde de oude lord Darrington.

„U hebt toch zeker wel in de couranten van zijn succes gelezen?"

„Jawel, jawel," klomk het van alle kanten, „hij heeft Raffles gearresteerd."

„Dat heeft hij, mijne heren," beweerde de oude lord, „maar hij moet dit succes alleen te danken hebben aan het optreden van een Frans prefect van politie."

„Ik herinner mij daar juist, dat ook wij de eer gehad hebben Raffles onlangs in onze club te ontmoeten." Van alle kanten hoorde men uitingen van verwondering.

„Het is zo, mijne heren," zei Lord Darrington, „hij verscheen onder de aangenomen naam van Terradera en beweerde garnizoenscommandant van Buenos-Aires te zijn.

Ik meen mij nog te herinneren, dat hij een onderhoud had met onze geachte lord Douglas en met de jonge Sir Geoffrey Lancaster."

„Dat komt uit," zei Raffles, „de man heeft mij bedledigd; hij wilde waarschijnlijk een streek uithalen."

„Het is eigenlijk allerprachtigst," zei de jonge Sir Geoffrey Lancaster, die met lord Douglas-Eastborn de weddenschap had aangegaan, „dat wij nu in plaats van Raffles optreden en er ook eens voor zorgen, dat de inwoners van Londen iets te lachen krijgen.

Ik wil gaarne bekennen, dat ik in dat geval met liefde mijn weddenschap wil verliezen."

Al de heren, die in de weddenschap partij gekozen hadden voor de jonge baronet, waren dezelfde mening toegedaan.

Een geluid in het schouwburglokaal trok nu de aandacht.

Een groen klapdeurtje flapte open en dicht en binnengeleid door een suppoost die die middag dienst had, trad de hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard in het volle besef van zijn waardigheid binnen. Toen hij naderbij gekomen was en de gelaatstrekken der heren, die op het toneel waren, kon onderschei-

den, maakte hij een stijve buiging en ging op een der middelste stoelen van de tweede rij parket zitten, zodat hij alles goed zou kunnen zien, wat er op het toneel plaats vond.

Lord Douglas ging naar hem toe, boog voor hem en zei:

„Wees zo goed, mijnheer de hoofdinspecteur, om op het toneel te komen; al de heren van de Westminster-Club verlangen er naar, kennis met u te maken." Baxter liet zich dit geen tweemaal zeggen.

Zodra hij op het toneel stond, stelde Raffles hem de leden van de club voor, en in Baxters oren weerklonken de hoge titels van lords, graven en baronets als hemelse muziek.

Hij maakte diepe buigingen en groette zelfs de bedienden zeer beleefd, omdat hij meende, dat ook zij lords waren.

„Wij hebben u, zoals ik geschreven heb, verzocht," zei lord Douglas, „om met uw kennis van zaken ons bij dit bedrijf te helpen.

Wij willen het stuk zódanig aan het publiek voorstellen, dat het zich een duidelijk begrip ervan kan maken, hoe men roulette speelt.

Ik meen te mogen veronderstellen dat u dit spel in alle onderdelen kent."

Baxter boog beleefd en zei:

„Gedurende mijn verblijf te Monte Carlo heb ik het genoeg gehad het roulettespel nauwkeurig te leren kennen. Ik kan de heren dus met kennis van zaken de gewenste bijstand verlenen."

„Zo, zo," zei lord Darrington, „u hebt dus feitelijk te Monte Carlo aan het spel deelgenomen?"

„Jawel, uw lordschap," antwoordde Baxter.

„En hebt u gewonnen?"

„Eerst was ik gelukkig, maar later heb ik 20.000 francs verloren."

Lord Darrington wendde zich nu tot een ander lid van de club, waarvan Lord Douglas gebruik maakte om tot Baxter te zeggen:

„Wij zijn nu voornemens, mijnheer de inspecteur, om met ons spel voort te gaan en verzoeken u om weer in de zaal plaats te nemen. Daarna zullen wij u verzoeken om de bank over te nemen, ten einde sommige fouten, die wij zouden kunnen maken, te verbeteren."

Baxter ging nu weer naar zijn plaats in de zaal, hij ging daar zitten om het spel van de lords goed te kunnen zien.

In het eerst interesseerde hem het optreden der voorname heren, maar daar hij zelf geen deel aan

het spel nam, begon hij zich te vervelen en door zijn nachtbraken steeds vermoeid, sloiep hij in.

Hij schrikte op, toen lord Douglas hem na afloop van het spel wakker maakte door hem naar zijn mening te vragen.

Baxter opende slaapdronken zijn ogen en meende eerst, dat de „vlo” hem gewekt had.

Hij was reeds van plan enige vloeken te uiten, toen hij zich nog juist bijtijds herinnerde, waar hij was en antwoordde:

„Prachtig, prachtig, u hebt allen meesterlijk gespeeld.”

„Dat verheugt mij zeer, mijnheer de hoofdinspecteur,” zei Raffles. „Wij zullen dus het genoeg smaken, u de eerstvolgende dagen geregeld bij ons te zien en uit erkentelijkheid voor uw bemoeiingen, verzoek ik u nu reeds uit naam van onze president om aan onze eerstvolgende gezelschapavond deel te nemen, waarop ook Zijne Majesteit de Koning aanwezig zal zijn.”

Baxter gevoelde zich natuurlijk zeer geveleid door deze uitnodiging en het had weinig gescheeld of hij was Raffles om de hals gevallen, maar deze voorkwam deze catastrofe door de inspecteur zo stevig de hand te drukken, dat hij stond te krimpen van pijn, zonder dit echter te durven laten blijken en lachte als een boer, die kiespijn had.

Toen Raffles zijn hand los liet en hij dus weer spreken kon, zonder te kreunen, gaf hij te kennen, gaarne elke repetitie te zullen bijwonen om zijn opmerkingen te plaatsen.

Na deze woorden nam lord Douglas afscheid van hem. De overige leden van de club waren reeds naar huis gegaan en inspecteur Baxter vertrok het laatst uit de schouwburg.

Hij was zó trots op de uitnodiging, dat hij de groeten van de agenten nauwelijks beantwoordde.

In gedachten zag hij zich reeds voor de koning staan, omringd door de voornaamste Engelse lords en hoorde reeds, dat Zijne Majesteit tot hem zei:

„U bent dus mijn beroemde hoofd-inspecteur van politie Baxter! Voor de grote diensten, door u aan mij en mijn land bewezen en voor uw optreden als schouwburg-regisseur, schenk ik u thans de orde van de kouseband en benoem u tot hoofdintendant van mijn koninklijke schouwburg!”

Terwijl hij deze gedachte koesterde – kwam hij in zijn bureau terug en gevoelde zich zo trots, dat hij met zijn ondergeschikte – de „vlo” – geen woord wisselde.

Eerst toen het uur gekomen was, waarop het bureau gesloten werd, zei hij tot de „vlo”:

„Je zult wel spoedig een nieuwe chef krijgen. Zijne Majesteit wil mij een zeer hoge betrekking geven. Dan kan je mij niet meer ergeren. Goedendag.”

Met een opgeheven hoofd verliet hij het bureau en ging een winkel binnen, waar hij een lorgnet kocht. Het dragen van de monocles door de lords had hem zo geïmponeerd, dat hij er ook een hebben wilde.

Hij wilde in de Westminster-Club niet zonder lorgnet voor Zijne Majesteit verschijnen.

Maar toen Marholm thuis gekomen was vertelde hij zijn vrouw, dat er nu niet meer aan te twifelen viel, dat Baxter gek geworden was.

ACHTSTE HOOFDSTUK

Baxter als bankhouder

Zonder dat de „vlo” er iets van vermoedde, ging hoofd-inspecteur Baxter de volgende veertien dagen van één tot drie uur getrouw naar het Prinsessetheater, keek enige minuten naar het spel op het toneel en dommelde dan zalig in.

Zo kwam de laatste dag der weddenschap en op de ochtend van deze dag ontving Marholm een anonieme brief, die hem eerst tot nadenken stemde, maar daarna van zijn stoel deed opstaan.

Nog eenmaal las hij woord voor woord de inhoud; die luidde als volgt:

„Zeer geachte Mr. Marholm!

Ik heb weliswaar niet de eer u persoonlijk te kennen, maar dat is in dit geval niet nodig.

Ik heb een belangrijke klacht bij u in te dienen! Uw chef, hoofd-inspecteur van politie Baxter, speelt iedere namiddag van één tot drie uur in het Prinsessetheater roulette, naar hij beweert, enkel met lords.

Inderdaad zijn dat allen slechts spelers, door wier hoogklinkende namen Baxter zich heeft laten misleiden, en waarmee hij zulk een innige vriendschap gesloten heeft, dat zij onder zijn bescherming iedere dag het in Engeland verboden hazardspel kunnen uitoefenen in het openbaar.

Het is uw plicht en in uw macht om morgen tegen half drie uw chef en zijn speelmakkers onschadelijk te maken.

Gegroet,

Een uwer vrienden.”

De „vlo” stak de brief in zijn zak, ging bij het venster staan, keek naar de donkere binnenplaats van Scotland Yard en overlegde, wat hem te doen stond. Eindelijk was hij tot een besluit gekomen.

„Waarom zou hij niet met enige agenten het theater binnendringen om de door hem gehate politiechef een poets te bakken?”

Hij nam dadelijk zijn maatregelen.

Op de gewone tijd waren de leden van de Westminster-Club weer bijeen en lord Douglas beweerde, dat heden het voornaamste bedrijf zou afgespeeld worden, namelijk een inval van de politie in de club.

Opdat alles naar behoren gespeeld kon worden, zou Baxter de bank overnemen en de zaak besturen.

Zonder enig kwaad vermoeden nam de hoofd-inspecteur de plaats van de bankhouder in en het spel begon, zoals iedere dag.

Baxter zelf echter werd door de hartstocht van het spel aangetast en verheugde er zich over, dat een aantal banknoten van honderd en vijftig pond voor hem opgestapeld werden.

Hij was buitengewoon gelukkig.

Lord Douglas, alias Raffles, was intussen naar een der loges gegaan, waar zich heden de dames van de club bevonden, om het toneelstuk „Het vrolijke stuk”, zoals de heren van de Westminster-Club het noemden, bij te wonen.

Raffles speelde niet mee, maar had in de loge van de hertogin van Portsmouth plaats genomen.

Deze schone vrouw scheen veel belang in hem te stellen.

Onder het spel zei zij:

„Ik hoorde, dat John Raffles, over wie wij onlangs spraken, tot mijn spijt gearresteerd is.”

„Tot uw spijt, zegt u, mevrouw de hertogin?” vroeg Raffles.

De schone vrouw antwoordde:

„Ach ja, lord Douglas. Ik moet bekennen, dat deze man mij zeer veel belangstelling inboezemt.

Ik heb een voorliefde voor zulke kloeke mannen, en gevoel niets voor de angstige adellijke karakters. De adellijke heren, die ik ken, zijn meest allen zwakelingen geworden.

In deze Raffles huist nog het bloed van zijn dappere voorvaderen, de lords Listers, die in de vorige eeuw nog een sieraad van Ierland waren. Zij waren ridders in de ware, in de volste zin van het woord; de strijders voor Maria Stuart, voor wier eer zij nog vochten, toen de ongelukkige koningin reeds ont-

hoofd was; de enige ridders, die de gezamenlijke adel van Engeland destijds trotseerden.

Ik stel zóveel belang in de laatste afstammeling van deze adellijke familie, dat ik mij in gedachte het beeld van zijn vader voor ogen gesteld heb,” de mooie ogen der hertogin keken hierbij stralend en vorschend in die van Raffles; zij bewoog haar waaier van struisveren, zodat deze de schouder van Raffles raakte, waarna zij zei:

„Gij vertoont een fabelachtige gelijkenis met het portret van uw vader!”

Een ogenblik ontstelde Raffles, doch spoedig kreeg hij zijn tegenwoordigheid van geest terug en zei lachend:

„Pardon, mevrouw de hertogin, mijn vader was lord Douglas-Eastborn.”

De hertogin begon luidkeels te lachen.

„Denkt u inderdaad dat u mij, iemand, die tot de hoogste aristocratie van Engeland behoort, kunt misleiden. Ik ken onze Almanach de Gotha helemaal van buiten en weet, dat er wel een lord Douglas-Eastborn heeft bestaan, doch dat deze twintig jaar ouder moet zijn dan u, wanneer hij nog leefde; hij is echter twee jaar geleden – hetgeen u schijnbaar niet weet – in Calcutta gestorven. Doch . . .” zij begon spottend te lachen en wees met de waaier naar het toneel, waar het spel druk aan de gang was, „deze heren zijn bijna krankzinnig. Wat hen betreft, kunt u gerust als lord Douglas-Eastborn met een van hun voorname dochters een huwelijk sluiten. Voor mij, mijn vriend, zijt gij de zoon van lord Edward Lister.” Vóórdat Raffles kon antwoorden, werd het op het toneel nu zeer rumoerig, men hoorde duidelijk achter de coulissen een stem:

„In naam des konings!”

Daarop volgde na enige seconden een woest geschreeuw.

De „vlo” verscheen met een dozijn detectives op het toneel. In een ommezien had ieder der beambten een der voorname heren beetgepakt, terwijl de „vlo” Baxter arresteerde en de roulette in beslag nam en hem en het gezamenlijke gezelschap in naam des konings tot gevangenen verklaarde.

Zodra de algemene ontsteltenis van de lords be-daard was, beschouwden zij de inval der politie als een gedeelte van het programma en begonnen te lachen.

Volgens de Engelse wet kon hun niets gebeuren. Alleen de bankhouder dreigde de gevangenis.

En deze bankhouder was Baxter in eigen persoon.

Tevergeefs raasde en tierde hij tegen Marholm en schreeuwde:

„Ga onmiddellijk terug naar het hoofdbureau van politie. Ik heb je niet geroepen!”

„Dat is mij om het even,” antwoordde de „vlo”.

„Ik heb u gesnapt bij het hazardspel als bankhouder en u bent mijn arrestant! Volg mij in naam des konings!”

De lords en de toeschouwers begonnen over de twist tussen Baxter en de „vlo” luidkeels te lachen.

Daar de detectives het echter niet durfden wagen, hun handen op hun chef te leggen, had Marholm een moeilijke taak. Er bleef hem niets anders over, dan Baxter vrij te laten.

Onmiddellijk maakte deze van de gelegenheid gebruik om zijn vuisten te ballen en wilde Marholm een slag in zijn gezicht geven.

Marholm had deze zonder twijfel ook gekregen, als de oude president Darrington het niet belet had.

De „vlo” werd echter zo woedend, dat hij onder de arm van de president door Baxter zulk een hevige stomp tegen de maag gaf, dat deze, Baxter wel te verstaan, niet de maag, op de grond van het toneel rolde.

Dat werd de oude president te erg. De grap moest nu eindigen.

Hij nam zijn legitimatiekaart uit de zak, wat de overige heren ook deden, en nu begreep Marholm, dat de briefschrijver hem bedrogen had, en dat feitelijk een gezelschap van de voornaamste lords de speelsceene op het toneel hadden uitgevoerd.

Hij noteerde, volgens voorschrift, de namen der heren als getuigen, terwijl Baxter zijn handen voor zijn pijnlijke buik houdend, weer opstond. Deze wendde zich tot de president en zei:

„U zult mijn getuigen zijn, heren, tegenover de lage aanval van die man. Hij heeft het durven wagen, zijn handen naar mij, zijn superieur, op te heffen. Ik zal er de Lord-Mayor mee in kennis stellen. Hij moet onmiddellijk ontslagen worden.”

President Darrington, die, goedge als zijn karakter was, een onaangename ontknopung voor de betrokkenen wilde vermijden, zei:

„De Lord-Mayor van Londen is mijn bloedverwant, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie. Ik wilde u verzoeken hem niet met een dergelijke zaak lastig te vallen.

Om u de zaak op te helderen, wil ik u het volgende vertellen: Het gold voor ons een weddenschap, om het bewijs te leveren, dat u feitelijk zo'n flink amb-

tenaar bent, zoals u ook bewezen hebt!

Om u echter enigszins schadeloos te stellen voor de onaangenaamheden, die u hier ondervonden hebt, staan wij u toe, om als beloning voor uw moeite het bedrag te behouden, dat u heden gewonnen hebt.

Maar ik verzoek u om de helft van deze som aan uw secretaris en aan ieder der agenten een bankbiljet van tien pond sterling te overhandigen, als souvenir aan het toneelspel van onze club.”

Baxter dacht, dat hij droomde. Hij had minstens vierduizend pond sterling gewonnen.

En met buitengewone haast begon hij op aanwijzing van de president het geld te verdelen. En zo zat later, op uitnodiging van de leden van de club, Baxter, in weerwil van de stomp, die de „vlo” hem in de maagstreek had toegebracht, met deze aan een overvloedig diner, dat ermee eindigde, dat hij smoordronken door Marholm in een auto naar huis moest worden gebracht.

Daar gaf de „vlo” de almachtige politiechef over aan de sterke handen van Eulalia Quikebuik en het laatste wat hij zei was:

„Marholm, geef mij een kus.”

Maar daar Marholm reeds van de trap af was, kuste hij Eulalia, die hem als beloning daarvoor een tweede stoot in de maagstreek toebracht en tot hem zei:

„Foei, kerel, wat stink je naar de drank!”

Lord Douglas-Eastborn echter vierde diezelfde avond aan de zijde van de hertogin van Portsmouth, in de Westminster-Club het feest van zijn gewonnen weddenschap.

Toen het diner was afgelopen, stond de schone hertogin op, nam haar wijnglas in de hand en zei:

„Mijne heren!

Dat Raffles, wie de Westminster-Club de eer heeft, onder haar leden te mogen tellen onder een aangenomen naam, lang leve!”

Jubelend klonken alle aanwezigen met de lord en niemand begreep, dat hij, die met een lachend gezicht voor hen stond, inderdaad de beroemde, geniale John Raffles was.

De volgende dag werd Baxter telefonisch opgebeld.

In korte woorden deelde de Argentijnse gezant hem mee, dat hij eerst nu had vernomen, dat de garnizoenscommandant van Buenos-Aires, de heer Terradera, gevangen genomen was.

Hij verzocht hem deze onmiddellijk in vrijheid te stellen.

„Laten wij ons daarmee maar haasten,” dacht Baxter, want hij was er reeds van overtuigd dat de Argentijn Raffles niet wezen kon.

Zonder zich verder te Londen op te houden, vertrok deze naar Parijs waarmee de geschiedenis ten einde was.

Maar in Londen vertelde men elkaar, dat de schone hertogin van Portsmouth en lord Douglas, alias John Raffles, waarschijnlijk een paar zouden worden.

Maar Brand, die zijn meester en vriend langer dan vandaag of gisteren kende wist wel beter en twijfelde er niet aan, of het waren slechts praatjes, die de Society te Londen direct gereed heeft.

Het bleek, dat hij goed gezien had, want slechts korte tijd na dit avontuur bevond Brand zich met Raffles op reis en wel op weg naar de hoofdstad van het vroegere Bohemen, de schone, enigszins mystieke hoofdstad Praag, waar wij hem weldra weer, in avonturen gewikkeld, terug zullen zien.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.